

Řečické zajímavosti

Datum vydání: 15. 12. 2020, číslo 4, ročník XLV

Vážení čtenáři, připravili jsme pro vás vánoční číslo Řečických zajímavostí. Věříme, že i přesto, že v posledních týdnech a měsících je společenský a kulturní život v našem městě omezen, najdete v tomto čísle zajímavé čtení, které vám zpříjemní adventní čas a blížící se Vánoce. Za celou redakci a Město Kardašova Řečice bychom vám rádi popřáli krásné a pohodové svátky, šťastný nový rok, a hlavně pevné zdraví!

A na co se můžete těšit uvnitř tohoto čísla?

FOTOGALERIE

INFORMACE Z MĚSTSKÉHO ÚŘADU

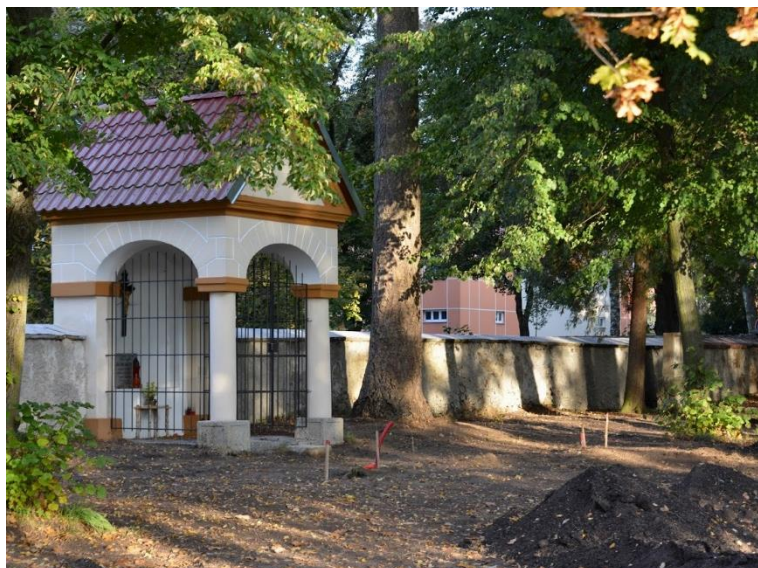
KOMENTÁŘE DŮLEŽITÝCH UDÁLOSTÍ

POHLEDY DO HISTORIE

DENÍKY CESTOVATELŮ

Svatováclavský koncert v radničním sále. S výběrem děl od barokních skladatelů a s úryvky ze svatováclavských legend vystoupili Alena Maršíková (cembalo), Tereza Růžičková (soprán), průvodní slovo měl Vojtěch Babka (foto: N. Semerád)

Rekonstrukce starého hřbitova v říjnu (vlevo) a na začátku prosince (vpravo a dole) (foto: S. Semerád)

Obsah:

	strana
Fotogalerie	2, 35-36
Nadcházející akce	3
Z městského úřadu	4-8
Volby 2020	9-10
Události, zajímavosti, komentáře	10-18
Základní škola	19
Divadlo	19
Sport	20-21
Lidé z Řečice	22-28
Historie	28-32
Inzerce	32-34

Nadcházející akce

Vzhledem k aktuální situaci a nouzovému stavu, se všechny plánované akce prozatím ruší. Pro více informací a čerstvé novinky o případných událostech sledujte webové stránky města nebo hlášení místního rozhlasu.

Děkujeme za pochopení...

Vydává Městský úřad v Kardašově Řečici jako čtvrtletník, IČO 00246905. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky pod č. j. MK ČR E 11665. **Redakční rada:** Zdenka Maršíková, Jiřina Tůmová, Karel Sláma, Jitka Vondrková, František Beneš.

Redakce: Aneta Chvojková. **Redakce si vyhrazuje právo články zkrátit.**

S obsahem čtenářských příspěvků se redakce zpravodaje nemusí vždy ztotožňovat.

Fotka na úvodní straně

© Nikola Semerád. Příspěvky můžete posílat na mail:

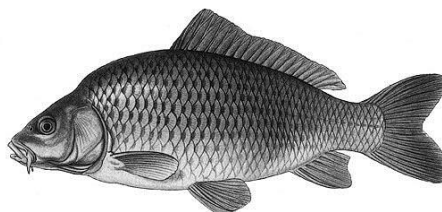
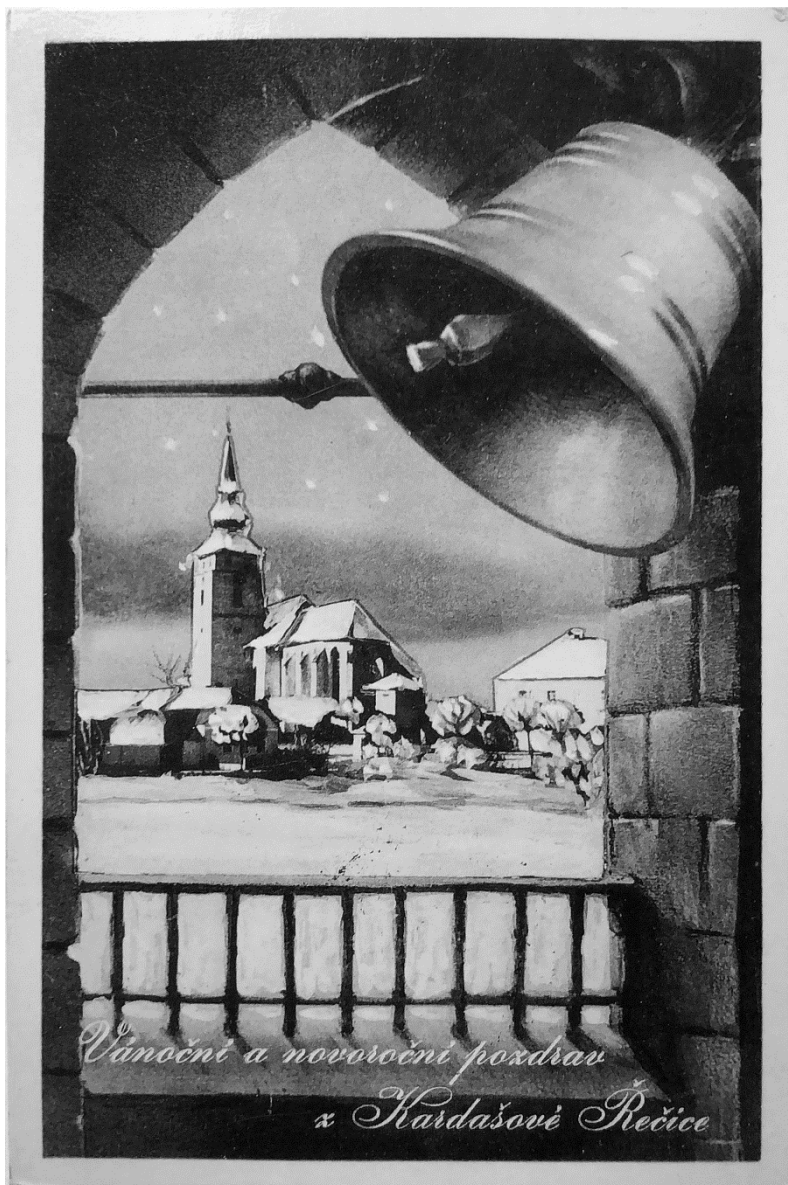
recicke.zajimavosti@seznam.cz

-inzerce-

Koupím známky, mince, bankovky, obrazy, staré hodiny, staré sklenice a vázy, vojenské předměty – šavli, uniformu a podobně.

Můžete nabídnout i jiné staré předměty nebo celou sbírku a pozůstalost.

Tel: 722 777 672

Vánoční prodej kaprů bude probíhat v pondělí, úterý a ve středu **21., 22. a 23. prosince** na stánku v areálu **Rybářství Kardašova Řečice s. r. o.**

Každý den od **8:00 do 15:00.**

Tel.: 775 751 905

Z městského úřadu – slovo starosty města

Život ve městě se nezastavil

Autor: Petr Nekut

Covidová pandemie spolu s vyhlášením nouzového stavu těžce poznamenala život v celém státě i v našem městě a regionu, ale neznamená to, že se fungování města zastavilo.

Naplno běží svoz a likvidace odpadů, sečení trávy, úklid města i listí a celá řada dalších služeb poskytovaných naším technickým úsekem, kterému bych chtěl za jeho práci poděkovat. V omezené míře dle nařízení vlády pracuje městský úřad pro veřejnost, ale mimo to zajišťuje i veškerou agendu spojenou s chodem města. Probíhá celá řada jednání při přípravě investičních akcí pro příští období i když je kolikrát nutné je odložit či úplně zrušit kvůli karanténě účastníků či pouhým obavám z nákazy.

Kromě běžného fungování města probíhají i některé investiční akce, z nichž největší byla dokončení hasičské zbrojnice či rekonstrukce domu čp. 365, kde vznikly dva nové byty. Rozšiřuje a doplňuje se i zeleň po městě od výměny květin na náměstí, květináčů kolem hlavní silnice až po novou zeleň kolem potoka v ulici Benátky.

Nově vysazená zeleň v ulici Benátky (foto: N. Semerád)

MAS Třeboňsko pomohla s rekonstrukcí starého hřbitova

Koncem loňského roku skončila celková rekonstrukce starého hřbitova v K. Řečici, na kterou výrazně přispěla Místní akční skupina Třeboňsko, jejímiž členy je i naše město. Součástí opravy byla zejména oprava ohradní zdi, nové chodníky, osvětlení, lavičky, odpadkové koše, ale i údržba a doplnění veřejné zeleně. Stávající pomníky byly očištěny, obnoveny a doplněn byl i centrální kříž. U vchodu pak byla instalována informační tabule s historií řečických hřbitovů. Celkově zde vzniklo důstojné místo jak pro odpočinek starších spoluobčanů, tak i pro setkávání mládeže.

Rekonstrukce starého hřbitova. Vlevo stav v říjnu a vpravo stav na začátku prosince (foto: N. Semerád)

Výstavba nového parkoviště v mateřské škole (foto: N. Semerád)

Rozpočet na rok 2021

Začínáme připravovat též rozpočet na příští rok a nemusím snad říkat, že to bude velmi obtížné, protože po koronavirové krizi a následném propadu ekonomiky, a zejména po nedávném zrušení superhrubé mzdy, dojde k výraznému propadu příjmů všech obcí, a tedy i našeho města. Nechceme omezit některé nutné investiční akce, a tak do rozpočtu zapojíme rezervy, které máme na rozdíl od ostatních obcí z přebytků hospodaření v uplynulých letech a nyní se nám budou velmi hodit. Podáváme také celou řadu žádostí o nejrůznější dotace, které již jsou či budou v nejbližší době vypsány a které nám mohou do určité míry pomoci.

Rok 2021 zase bude jistě náročný po všech stránkách, ale město je v dobré kondici a já věřím, že společnými silami tuto obtížnou situaci zvládneme.

Upozornění občanům, kteří chtějí dostávat hlášení městského rozhlasu do e-mailové pošty:

- 1) webové stránky města (www.kardasova-recice.cz)
- 2) na úvodní straně dole napravo zadat: **novinky e-mailem** (zadat vaši e-mailovou adresu)

ověřovací kód (opíšete)

- 3) zobrazí se: „souhlasím se zasíláním novinek e-mailem z webu <https://www.kardasova-recice.cz>

zadáte: „uděluji souhlas se zpracováním osobních údajů“

- 4) poté do vaší e-mailové schránky přijdou dva odkazy a vy znovu potvrdíte, že chcete hlášení rozhlasu odebírat.

Důležité informace

Městský úřad

Tel: 384 383 031

Web: www.kardasova-recice.cz

Mail: posta@kardasova-recice.cz

Úřední hodiny:

Pondělí: 7:00 - 12:00 (13:00-17:00)

Úterý: neúřední den (7:00-11:30, 12:30-15:30)

Středa: 12:00 - 17:00 (7:00-11:00)

Čtvrtek: neúřední den (7:00-11:30, 12:30-15:30)

Pátek: neúřední den (7:00-11:30, 12:30-13:30)

Knihovna

Tel: 384 382 092

Mail: knihovna.krecice@gmail.com

Výpůjční doba:

Pondělí: 7:00 - 12:00, 13:00 - 17:00

Úterý: Zavřeno

Středa: 7:00 - 11:00, 12:00 - 17:00

Čtvrtek: 8:00 - 11:00, 13:00 - 15:00

Pátek: 8:00 - 12:00

Sběrný dvůr

Provozní doba:

Středa: 15:00 - 17:00 (listopad-březen)

Sobota: 9:00 - 11:00

Kompostárna

Po tel. domluvě (384 383 031)

Lékaři

MUDr. Martina Janoušková (prakt. lékař pro dospělé) – **384 382 183**

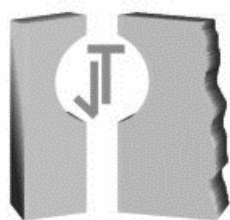
MUDr. L'ubica Horkayová (gynekologická ord.) – **728 849 541**

MUDr. Jana Slavíková (prakt. lékař pro dospělé) – **384 383 610**

MUDr. Jana Sedláčková (prakt. lékař pro děti a dorost) – **725 373 032**

MUDr. Ilona Žídková (stomatologická ordinace) – **384 382 254**

Lékárna Benátky – PharmDr. Jiřka Dvořáková – **384 383 029**

KAMENOSOCHAŘSTVÍ JIŘÍ TOPIČ S.R.O.

Přijmeme zaměstnance
na volnou pracovní pozici -
Výroba a montáž pomníků

Požadujeme: spolehlivost, manuální zručnost, zodpovědnost,
praxe ve stavebnictví výhodou

Nabízíme: jednosměnný provoz, příplatky na obědy,
zaškolení na odborné práce

Kontakt: Jiří Topič

tel: 777 181 994, e-mail: topicjiri@centrum.cz

nebo na adrese: **Jiráskovo předměstí 880/ III, J. Hradec**

**Přijímáme
profesionály
do výroby**

www.huskyczech.cz

HUSKY®
Jindřichův Hradec

PLYNOSERVIS

**Opravy a revize plynových
zařízení**

Vladimír Vondrka, Kardašova
Řečice

Kontakt: 602 705 737

Z jednání rady a zastupitelstva města

Ve zkratce z rady města

Autor: Dana Machová (místostarostka)

Rada například schválila:

- **rozpočtové opatření** č. 7/2020 a č. 8/2020
- žádost o **převedení financí** ZŠ a MŠ K. Řečice z Rezervního do Investičního fondu
- záměr školy zakoupit **kompensační pomůcku**
- realizaci **parkoviště** osobních aut **v areálu mateřské školy**
- přidělení **sedmi bytů** a pronájmu **dvou zahrad**
- žádost o **finanční příspěvek** pečovatelské službě „Slunce“
- **smlouvu o smlouvě budoucí** – zřízení věcného břemene mezi městem a společností E.ON
- dohodu s Úřadem pro zastupování státu, týkající se **převedení pozemků** v ulici Smetanova
- žádost o užívání **nového loga** ZŠ a MŠ K. Řečice
- **řešení pozemků** v areálu čistírny odpadních vod
- návrh **rozpočtu pro rok 2021**
- žádosti organizací a spolků o **finanční příspěvky** na rok 2021

Rada byla seznámena s návrhem využití „**moštárny**“ pro aktivity s dětmi, informována o tom, že vzniklé **přestupky** bude řešit **přestupková komise** v Jindřichově Hradci. Dále byla rada města seznámena s vizualizací **obchvatu** Kardašovy Řečice.

Z jednání zastupitelstva města

Ze zápisu zveřejněného dne 10. 11. 2020 na stránkách města, zapisovala Dana Machová. Více informací najdete na www.kardasova-recice.cz / Úřad / Úřední deska / Zápis a usnesení z jednání zastupitelstva města

Zastupitelstvo města konané dne 1. 10. 2020 projednávalo tyto body:

Bod č. 1 – Zpráva o činnosti Městského úřadu za uplynulé období

- Starosta města seznámil přítomné se stavem a opatřeními v souvislosti s šířícím se koronavirem.
- Probíhají přípravy na volby do zastupitelstev krajů a Senátu ČR.
- Byla dokončena **rekonstrukce objektu čp. 356**. Na tuto akci se podařilo získat dotaci.
- Město pokračuje v **opravách bytů v čp. 346** v Lažanech.
- Město pokračuje v **udržování a doplňování veřejné zeleně** prostřednictvím odborné firmy.
- Připravuje se **rekonstrukce starého hřbitova**.
- Město pokračuje v přípravě **na výstavbu bytových jednotek v ulici Smetanova** v bývalém areálu společnosti VAK a. s. a v lokalitě **na Hůrkách**.
- Město řeší následky **usychání stromů** napadených kůrovcem.
- Byla dokončena **rekonstrukce rozvodů vody** v Základní škole.
- Proběhla úprava původní hasičské zbrojnice na **zázemí pro městské technické služby**.
- Pokračuje příprava na **plynifikaci města**.
- Byly provedeny **opravy** některého **vodohospodářského majetku města** (šoupata, kanal. vpustě, areace na ČOV a podobně).
- Proběhla jednání ohledně **změny č. 1 územního plánu**.
- Město připravuje projektování obnovy **kanalizace v ulici Husova**. Počítá se zároveň s výměnou dalších inženýrských sítí.

- Město se připojilo k akci **Mírový běh**.

Bod č. 2 – Zastupitelstvo města **schválilo Pravidla pro přidělování bytů v Kardašově Řečici** včetně nájemní smlouvy.

Bod č. 3. – Zastupitelstvo města **schválilo přijetí daru od Jihočeského kraje** – pozemku p. č. 3821/22 o výměře 83 m² v k. ú. Kard. Řečice.

Bod č. 4 – a) Zastupitelstvo města **souhlasí s prodejem pozemku** p. č. 304/75 v k. ú. K. Řečice panu J. Remešovi za účelem výstavby garáže.

b) Zastupitelstvo města **odkládá rozhodnutí o prodeji pozemků** p. č. 304/42, 304/43, 304/44 a 304/45 v k. ú. K. Řečice.

Bod č. 5 – Zastupitelstvo města **schválilo Aktualizaci plánu rozvoje města Kardašova Řečice a souhlasí s podáním žádosti o poskytnutí dotace** v případě vypsání vhodných titulů a jejich dofinancováním z rozpočtu města.

Bod č. 6 – Zastupitelstvo města **schvaluje podání žádostí o poskytnutí dotace na akce:**

- Rekonstrukce starého hřbitova
- Výtah pro zajištění bezbariérového vstupu do základní školy
- Výstavba bytových domů č. p. 752 a 753
- Modernizace počítačových učeben na základní škole
- Chodníky v ulicích Husova a Bezručova
- Finanční podpora na lesnickou techniku

Bod č. 7 – Zastupitelstvo města **vzalo na vědomí informaci o provedených rozpočtových změnách** č. 5/2020 a č. 6/2020.

Bod č. 8 – Zastupitelstvo města **podporuje usnesení zastupitelstva Jihočeského kraje** ohledně urychlení **dostavby dálnice D3** s tím, že město Kardašova Řečice **žádá o podporu výstavby obchvatu města**.

Bod č. 9 – Zastupitelstvo města **souhlasí s koupí pozemku** p. č. 55/2 v k. ú. Mních o výměře 1028 m² za cenu 175,- Kč/m².

Z městského úřadu – Sbor pro občanské záležitosti

„Blahopřejeme jubilantům naší obce“

Autor: Zdeňka Bzonková

V uplynulém čtvrtletí oslavili svá významná životní jubilea tito naši spoluobčané:

Věra Studená	Stanislav Charvát	Marta Vašková
Jan Zelenka	Hana Sedláčková	Miloslav Prokeš
Miluše Holakovská	Marie Michlová	Jaroslava Fialová
Marie Krejčová	Marie Šerglová	Jaroslav Janda
Bohumíra Lukášková	František Kubát	
Zdeněk Kubeš	Růžena Klečková	
Josef Příbyl	Božena Hesová	
Jaroslav Zahradník	Zdeňka Nadlícká	

Všem jubilantům přejeme všechno nejlepší, hodně zdraví, štěstí a úsměvů!

Volby 2020

Volby 2020

Autor: Aneta Chvojková (zdroj dat: Český statistický úřad)

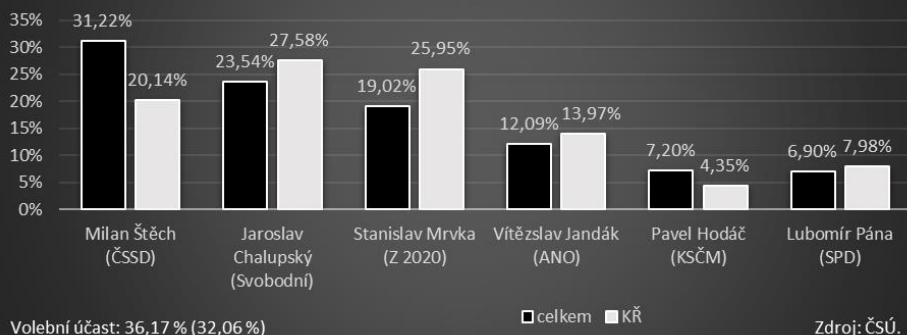
Senátní volby 2020

Volby do Senátu Parlamentu České republiky se konají od roku 1996 podle většinového volebního systému. Každé dva roky se volí 1/3 senátorů. Každý senátor je volen na 6 let. Volby do Senátu probíhají v 81 jednomandátových obvodech, každé dva roky v 1/3 obvodů a za každý obvod je zvolen pouze jeden kandidát.

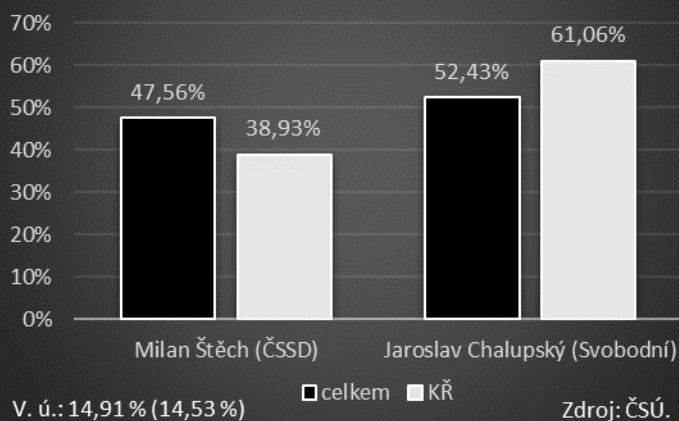
Kandidát může být zvolen v prvním kole volby jen tehdy, pokud získá více jak 50 % hlasů. Pokud žádný kandidát nezíská nadpoloviční většinu hlasů, postupují dva kandidáti s nejvyšším počtem hlasů do druhého kola volby. Ve druhém kole je pak zvolen ten kandidát, který získá více jak 50 % hlasů.

První kolo voleb do 1/3 Senátu se konalo 2. – 3. 10. 2020, druhé kolo 9. – 10. 10. 2020. Kardašova Řečice spadá do senátního obvodu č. 15 – Pelhřimov. Senátorem za tento obvod byl od roku 1996 do roku 2020 Milan Štěch za ČSSD. Volby v roce 2020 vyhrál Jaroslav Chalupský za stranu Svobodní se ziskem 52, 43 % hlasů v druhém kole voleb.

První kolo senátních voleb pro obvod č. 15 - Pelhřimov

Druhé kolo senátních voleb pro obvod č. 15 - Pelhřimov

Senát ČR

- tzv. horní komora
- 81 senátorů
- voleni na 6 let
- každé 2 roky 1/3 senátorů
- aktivní volební právo (volit) od 18 let
- pasivní volební právo (být volen) od 40 let
- předseda: Miloš Vystrčil (ODS)
- sídlo: Valdštejnský palác

Jaroslav Chalupský

- senátor za obvod č. 15
- mandát: 15. 10. 2020 – 10. 10. 2026
- zvolen za: Svobodní
- členství:
 - *Výbor pro územ. rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí (místopředseda)
 - *Podvýbor pro zemědělství Výboru pro hospodář., zeměděl. a dopravu
 - *Stálá komise Senátu VODA – SUCHO
 - *Ověřovatelé Senátu
 - *Senátorský klub ODS a TOP 09
- adresa kanceláře: Panská 90/I, Jindřichův Hradec, 377 01

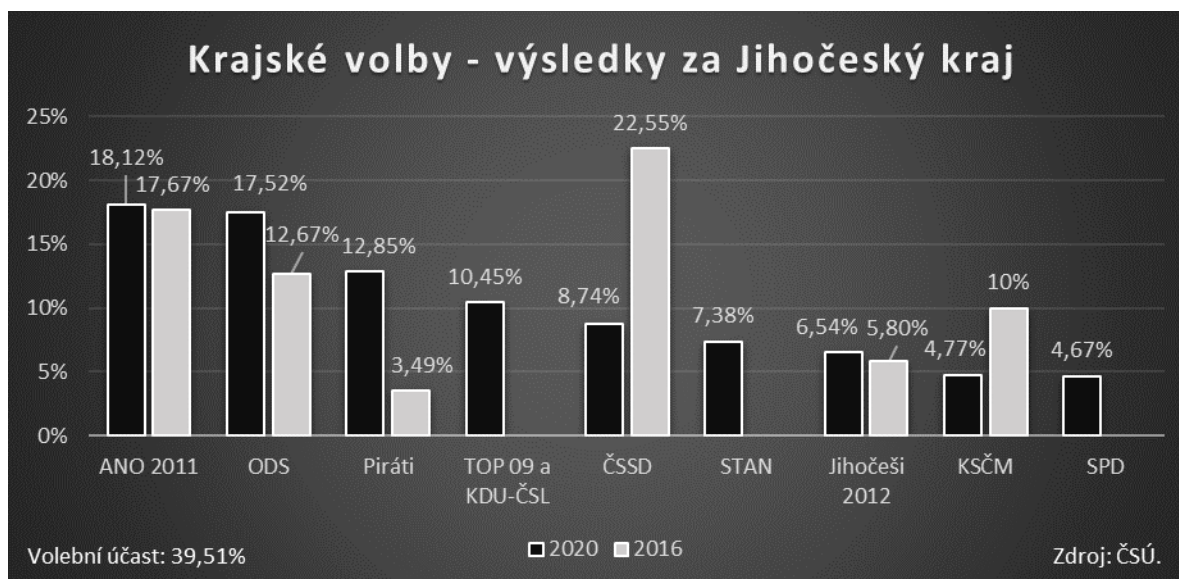
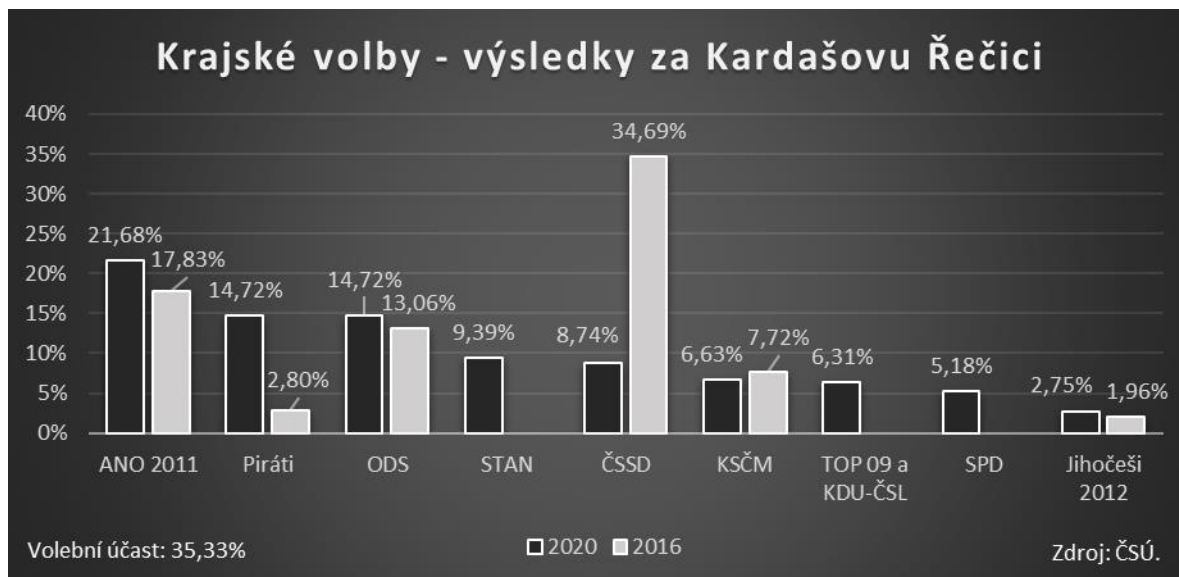

Krajské volby 2020

Zastupitelstvo každého kraje je voleno na čtyři roky podle poměrného volebního systému. Uzavírací klauzule pro politické strany, politická hnutí a koalice je 5 %. Volby do krajských zastupitelstev se konaly spolu s prvním kolem voleb do Senátu 2. – 3. 10. 2020. Do zastupitelstva Jihočeského kraje se volí celkem 55 zastupitelů.

Při povolebních jednáních byla vytvořena vládní koalice ODS, KDU-ČSL s TOP 09, ČSSD a Jihočeši 2012. Hejtnem se stal Martin Kuba z ODS.

Události, zajímavosti, komentáře

„Soutěž o nejhezčí letní květinovou výzdobu roku 2020“

Autor: Jana Chvojková

V letošním roce Město Kardašova Řečice vyhlásilo soutěž o nejlépe vyzdobené okno, balkon či předzahrádku. Do letošního 1. ročníku se mohli přihlásit všichni obyvatelé města a místních částí. Výherci obdrželi poukázku na odběr zahradního materiálu či zahradnické služby v hodnotě 1000–1500 Kč.

1. kategorie: Nejhezčí předzahrádka v Kardašově Řečici

Dana Oušková, Benátky 673, Kardašova Řečice

2. kategorie: Nejhezčí truhlíky v Kardašově Řečici

Alena Bouzková, Bezručova 618, Kardašova Řečice

3. kategorie: Nejhezčí truhlíky v Nítovicích

Zdeněk Zábilka. Nítovice 22

Do ostatních kategorií se nikdo nepřihlásil.

Děkujeme všem zúčastněným a těšíme se na váš zájem i v dalším ročníku soutěže.

Předání výhry. Vlevo paní Dana Oušková s vnoučátky Vašíkem a Mariánkou a vpravo paní Alena Bouzková.

Vzpomínka na letošní konec léta

Autor: Helena Veselá

V životě každého z nás je hned po rodině nejdůležitější velmi dobrý kamarád a přítel. S přáteli je život krásnější a všechno veselejší.

Současná doba přinesla pro nás mnohá omezení. Jedním z nich je nemožnost osobního kontaktu se svými přáteli a kamarády. Můžeme si pouze telefonovat nebo se spojit přes internet. To ale není takové, jako když se sejdeme osobně.

Plešská kapela Pohodáří (foto: H. Veselá)

Kromě toho ze všech stran slyšíme jen samé negativní informace, a tak alespoň vzpomínky na pěkné chvíle v nás mohou evokovat pocity pohody.

V letošním roce na sklonku léta se sešlo pár přátel, kamarádů a spolužáků ze Základní devítileté školy Kardašova Řečice v malebné hospůdce v Pleších. K tanci a poslechu nám zahrála kapela Pohodáři, kterou řídí kapelník Jarda Tomša z Pleší. Jejich hudba dokáže potěšit a zahřát u srdíčka. Zatančili jsme si, zazpívali krásné lidové písničky, při skleničce dobrého vína a piva zavzpomínali na školní léta a naše mládí, všem nám bylo fajn.

Věřím, že až opatření pominou a situace se zlepší, budeme se opět setkávat a bavit se.

Na konci svého vzpomínání si dovoluji ocitovat část básně od Marie Kratochvílové Život je velký dar: "Den každý vezmi vděčně, který ti život dá, na světě nejsme věčně, život je velký dar."

Ohlédnutí za svatováclavským koncertem

Autor: Zdena Maršíková

Svatováclavský koncert se stal v našem městě již určitou tradiční kulturní událostí, kterou připravuje kulturní komise městského úřadu. Býval pořádán v kostele sv. Jana Křtitele a pravidelně navštěvován okruhem zájemců o klasickou hudbu. Letos jsme z organizačních důvodů přenesli jeho konání do radničního sálu, který je pro komornější hudební produkce vhodnější a má také výbornou akustiku. Koncert byl připravován už v době, kdy jarní vlna koronavirové epidemie poklesla a doufali jsme, že se situace výrazně nezhorší. Ačkoliv byla koncem září situace v našem městě stále celkem příznivá (patřili jsme do skupiny nejméně zasažených okresů), ukázalo se, že i přesto měli lidé obavy a raději se už společenským setkáním vyhýbali. Sešlo se tedy opravdu minimum diváků, samozřejmě s nasazenými rouškami. Přesto se koncert v neděli 27. září v předvečer svátku sv. Václava a Dne české státnosti konal.

Svatováclavský koncert (foto: N. Semrád)

Na koncertu se představili Tereza Růžičková (zpěv), sopranistka sboru Státní opery Praha, Alena Maršíková (cembalo), varhanice pražské Lorety a hudební redaktorka a Vojtěch Babka (mluvené slovo) hudební publicista. V úvodu jsme vyslechli svatováclavský chorál, po něm čtení o životě sv. Václava, a dále následovaly barokní duchovní písně a krátké promluvy. Zpěv sopranistky Terezy Růžičkové za doprovodu cembala nenechal nikoho chladným a všichni jsme její výkon ocenili dlouhým potleskem. Dík patří všem třem účinkujícím, které neodradilo skoro prázdné hlediště a předvedli produkci profesionální úrovně. Doufejme, že příští svatováclavský koncert se uskuteční za příznivějších okolností.

Cyklotoulky a Kardašova Řečice v České televizi

Autor: Stanislav Semrád

Jako mnoho dalších občanů Kardašovy Řečice jsem si nenechal ujít pořad České televize „Cyklotoulky“, který ukázal část krásného okolí Kardašovy Řečice. Červená Lhota a zámek v Pluhově Žďáru jsou určitě více známé a výletníky hojně navštěvované lokality. Cyklovýlet z Kardašovy Řečice do lesů přes Cikar částečně po naučné cyklostezce dále na Holnou, Pecák, Metel, Hamr byl hodně vypovídající o tom, jaká má i Kardašova Řečice úžasná přírodní místa. Pořad byl sice krátký, mně se ale moc líbil a děkuji tvůrcům za příjemný zážitek z něho.

Lavičky na holenské hrázi (foto: S. Semrád)

V poznámce bych chtěl připomenout něco, co by chtělo na cyklostezce vylepšit. Na hrázi rybníka Holná u dvou informačních tabulí se jistě zastaví nemalé množství výletníků. K zastavení je vybízí nejen tyto tabule, ale i vedle umístěné lavičky, z nichž je pěkný pohled na rybník. Žel tyto lavičky jsou v současné době dost poznamenané časem a na krásném místě nebudí dobrý dojem. Správním územím spadá tato lokalita k obci Hatín, ale já si myslím, že město Kardašova Řečice má k tomuto místu už jen z pozice cyklostezky podstatně blíže. Věřím tedy, že do příštího cyklovýletu v létě 2021 se podaří obnovu laviček uskutečnit.

Srdíčkové poselství

Autor: redakce ŘZ

Všichni, kdo chodí Smetanovou ulicí kolem Kulturního domu do kopce, si v poslední době určitě všimli jisté milé změny.

Podzimní listí sice opadalo, ale místo něho se na stromech začaly objevovat barevná háčková srdíčka. Nejdříve nikdo netušil, kde se ta krásná tajemná srdíčka berou, ale my jsme zjistili, že jejich autorkou je paní Daniela Bártů, která v této ulici bydlí. Ta si nápadu, jak rozdávat radost a lásku všimla v jiném městě a řekla si, proč to samé neudělat i u nás. Proč si nevyzdobit svou ulici, kterou chodíme každý den do práce a tím ji neudělat veselejší pro své sousedy. K paní Daniele se postupně začaly přidávat i další šikovné ženy, začala se objevovat i šitá srdíčka, zkrátka podle toho, co každá zvládne a na co má sílu.

Srdíčkové stromové poselství je dobrý nápad, jak si můžete i vy udělat okolí vašeho domu veselejší a jak můžete mile překvapit své sousedy. I my, když jsme se byli podívat na nazdobené stromy musíme konstatovat, že nás pohled na rozjasněnou Smetanovu ulici zahřál u srdce. Ozdůbky jsou navěšeny opatrně, aby stromky neponičily a rozdávají radost přesně tak, jaký byl záměr.

Přidejte se ke Smetanově ulici. V Kardašově Řečici máme plno šikovných obyvatel a rozjasněné celé město by za to stálo.

Srdíčka ve Smetanově ulici (foto: L. Cejpková)

Za „Vzpomínkovým promítáním“

Autor: Karel Sláma a František Beneš

Titulek lehce zavání nekrologem a trochu jím tenhle článek i je, protože (doufejme, že pouze pro letošní rok) tento náš pořad opravdu maličko poodešel, nekonal se, nepotěšil a nerozdává své příznivce, tedy vás, naše milé diváky. Je nám z toho smutno a pevně věříme, že je to jen na dobu nezbytně nutnou.

Na jaro připravený čtrnáctý večer nenašel svou šanci ani v podzimním, náhradním termínu a čeká na rok příští. Snažili jsme se tomu navzdory pokračovat v práci, rekonstruovali a zkompletovali několik dalších, zdá se pikantních archiválií a natočili opět čtyři díly „Řečického filmového zpravodaje“, věnujícího se aktuálnímu dění v našem městě. Začínáme digitalizovat také videozáznamy z osmdesátých, a především devadesátých let, některé jsou mimořádně zajímavé a určitě vás při premiéře na velkém plátně velmi mile překvapí. Souběžně spatřil světlo světa v pořadí druhý disk „Řečické filmové kroniky“, přináší dalších devět dílů filmového vzpomínání a měl by již být k mání na městském úřadu (viz oznámení v tomto vydání). Pomalu začínáme připravovat třetí DVD, které dovrší ucelenou řadu třiceti filmových dokumentů z nedávné historie našeho města. Vznikne tak pozoruhodná, v této podobě a rozsahu patrně ojedinělá kolekce cenných materiálů, dokladujících řadu momentů z let minulých. Chceme vás všechny, naše milé diváky a vytrvalé příznivce, ujistit, že se moc těšíme na další společný večer v sále kulturního domu v příštím roce a už teď vás srdečně zveme! Za AV studio za přízeň děkují, pohodové Vánoce a lepší nový rok vám přeje Karel Sláma a František Beneš.

Druhé DVD s naší Řečickou filmovou kronikou, přinášející dalších devět dílů, je v prodeji v kanceláři MěÚ Kardašova Řečice (u paní Tomšů) a také v Městské knihovně (u paní Vondrkové). Čtyři díly natočil pan učitel Karel Klačka, po jednom dílu Miloslav Bouzek a Karel Ječný a zbytek je z našeho vlastního archivu. V unikátních materiálech se podíváme na výstavu drobného zvířectva, nádraží, hřiště, ale také na školní pozemek a další zajímavosti. Tak ať se vám líbí!

Opožděný nekrolog za Pavla Jiráčka

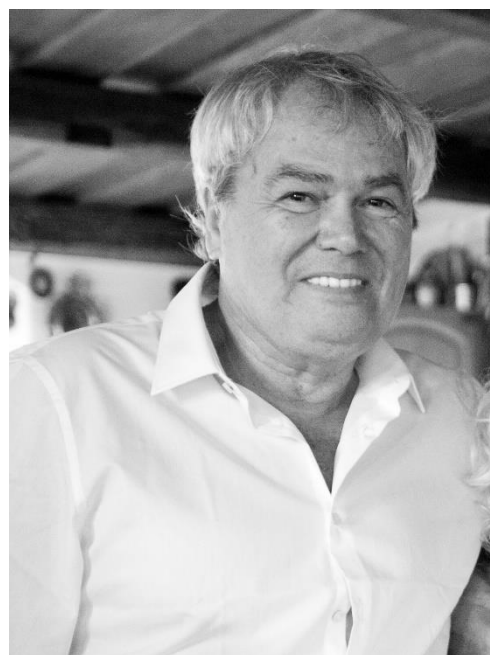
Autor: Jan Frolík

Když jsem se počátkem letošního dubna dozvěděl o náhlém úmrtí Pavla Jiráčka krátce po tom, co dosáhl 65 let života, bylo to pro mě něco jako ona příslovečná rána bleskem. Nikoliv jenom proto, že to byl můj dobrý přítel nebo že nečekaně odešel ze světa, i když byl o 7 let mladší než já, a nemohl tedy dále uskutečňovat své životní plány, ale že jsem si uvědomil i to, jak těžce musela zasáhnout Pavlova smrt jeho ženu Ivu, s níž tvořil po desítky let nerozlučnou dvojici. Napsat pohotově nekrolog do Zajímavostí mě však nenapadlo. Neuvědomil jsem si totiž hned, že Pavel nebyl jen literární vědec, s nímž jsem mohl dlouze hovořit o poezii, ale i člověk s úzkým vztahem ke Kardašově Řečici, a že za dobu, kdy naše město Jiráčkovi pravidelně o prázdninách navštěvovali a rádi putovali též po jeho okolí, si tu museli jako velmi společenští lidé získat i řadu přátel a dobrých známých. Nyní se tedy za své pochybení omlouvám a v mezích možností se ho pokusím aspoň trochu napravit.

Pavel Jiráček se narodil roku 1955 v Brně. Zde i vystudoval češtinu a francouzštinu na Filozofické fakultě UJEP (dnešní Masarykovy univerzity) a několik let působil jako pedagog na učňovské a střední průmyslové škole. Jeho výsostný zájem o literaturu mu však umožnil učit později i na domovské univerzitě a několik let také na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Dosáhl přitom vědeckých hodností PhDr. a CSc. a jako vynikající znalec francouzštiny absolvoval mj. i dva studijní pobyty na proslulé pařížské Sorbonně.

Své odborné zájmy soustředil během svého pedagogického a vědeckého působení na bádání v oblasti versologie, tedy vědy o teorii verše. To, že se jedná o úzce specializovanou disciplínu, dosvědčují už názvy odborných článků, které publikoval - jen pro příklad: Fonologická expresivita českého básnického jazyka, otištěná v České literatuře, či Horizontální a vertikální transcendence subjektivity v lyrice, kterou zveřejnil časopis Slovo a slovesnost - i čtyři knižně vydané studie, z nichž poslední vyšla až po jeho smrti: Lyrický rytmus, Význam a subjektivita v lyrice, Kognitivní interpretace českého verše a Od slov k lyrickému vědomí.

S Pavlem jsem měl kdysi společné čtení v bývalé kavárně Union jeho kamaráda Petra Hanzlíka, zúčastnil jsem se i jeho přednášky ve Filozofickém ústavu Akademie věd ČR v Praze, mnohokrát jsem s ním hovořil o poezii při setkáních v řečických ulicích či hospodách a dělal bych se chytřejším, než jsem, kdybych tvrdil, že mi byly všechny jeho úvahy plně jasné. Týkaly se totiž především jevu, který bych velmi zjednodušeně nazval „barvou hlásek“ ve verších, a já mám bohužel hodně tupý sluch. Zápal, s jakým však Pavel o těchto tématech hovořil, mě přesvědčil, že jeho zájmy jsou zcela autentické a nejedná se o samoučelné rozmary někoho, kdo chce na sebe

Pavel Jiráček (foto: archiv autora)

upozornit originálními teoriemi, jimiž by se odlišil od ostatních. To ostatně vylučovalo také to, že se ve svých dílech opíral o uznávané, především francouzské, filozofy a versology, na druhé straně však rovněž - což bylo pro mě ještě podstatnější - vysoce pozitivní rysy v jeho povaze. Za svůj život jsem poznal hodně intelektuálů a básníků, ale málokterý z nich byl tak pozorný i k záležitostem všedního dne a starostem obyčejných lidí. Málokdo byl tak otevřeně a bezelstně přátelský. Určitě nejen své rodině a nejbližším přátelům Pavel velmi chybí.

Jeden předvánoční příběh

Autor: Zdena Maršíková

Za to, že se mi vzpomínky, zasuté tolik let, vynořily z hlubin paměti, může zažloutlý list kancelářského papíru s textem psaným na psacím stroji, který jsem našla v zásuvce psacího stolu. Než se dostanu

k jeho obsahu, musím objasnit pár okolností. Tak tedy od začátku. Blížily se Vánoce, měla jsem spoustu práce a spoustu věcí k vyřizování a v tomto nejnevhodnějším čase se vzbouřil můj žlučník, až jsem

skončila v nemocnici. Okresní nemocnice, která dnes patří k těm nejmodernějším, před patnácti lety nepůsobila přívětivě už od pohledu na šedou fasádu s opadávající omítkou. Ještě horší dojem

vyvolávala uvnitř, od zašlé dlažby po starou výmalbu chodeb i pokojů, o toaletách lepší nemluvit. Dostala jsem tehdy postel v rohovém pokoji ženské části patra, který měl dvě veliká okna a netěsnícími rámy pěkně táhlo. Přestože v noci klesala teplota k mínus deseti stupňům, topení večer, co večer po jedenácté přestávalo hřát. Teprve v pět ráno začaly radiátory opět sálat a pacienti mohli odkládat župany a svetry. Ležela jsem hned u dveří a na vedlejší posteli devadesátiletá usměvavá babička s velkým hnědým očima, kterou trápila srdeční arytmie. Třetí postel pod oknem byla prázdná. Jednou jsme tak odpoledne v šeru pokoje odpočívaly, každá zabraná do svých myšlenek. Stmívalo se a za okny se sypal sníh. Ospalé ticho prolomila paní Matoušková: „Ten sníh mi připomněl, jak jsem jako malá holka chodívala do školy. Víte, já se narodila na samotě poblíž takové malé vsi na Hlinecku. Byla jsem nejmladší ze tří dětí, ještě mám, vlastně jsem měla dva o hodně starší bratry. Už nežijí. Až do páté třídy jsem chodila do školy v té naší vesnici, ale do měšťanky jsem musela do Hlinska, a to bylo šest kilometrů ráno, šest odpoledne, a někdy jsem skoro celou cestu šlapala sama. Děti na venkově měly často jen obecnou školu, a pak pomáhaly rodičům v hospodářství. Když povyrostly, šly sloužit k sedlákům a některá děvčata šla do služby taky třeba do města.“

„V zimě jste musela vycházet za tmy, to jste se nebála?“ zeptala jsem se. „Vstávala jsem před šestou a ve čtvrt na sedm odcházela z domova. Tmy jsem se nebála, na venkově jsme byli na tmu zvyklí. Měla jsem olejovou lucerničku, moc daleko nedosvítala, ale já znala cestu skoro zpaměti.“ „Nedovedu si představit, že bych pustila své dítě do školy samo tak daleko,“ říkám jí. „No, děti na venkově bývaly vždycky otužilejší a něco vydržely. Odmala musely doma pomáhat. Pásly husy, kozy,

krávu, krmily králíky, drůbež, pomáhaly na poli i v domácnosti, jinak to nešlo. V hospodářství byla vždycky každá ruka potřebná.“ Na chvíli se odmlčela, jako by se jí v mysli vynořila nějaká dávná vzpomínka, ale hned zase pokračovala: „Jednu zimu napadlo hodně sněhu. Vycházela jsem z domova do pořádné chumelenice. Sněžilo celou cestu, a jak foukal vítr, dělaly se závěje. Než jsem došla do Hlinska, byla jsem celá zmrzlá. Paní učitelka, když mě uviděla, spráskla ruce a řekla: „Co tě to napadlo, v tomhle počasí jít dnes do školy? Proč tě vaši nenechali doma? Měla jsi zůstat doma.“ Posadila mě ke kamnům a donesla mi nějaké staré bačkory, abych si mohla usušit boty a mamčin provlhlý vlířák přehodila přes židli. Seděla jsem na druhé židli, nohy natažené na uhlák, co nejbliž ke kamnům, abych si je zahřála, a aby mi uschly mokré punčochy. Snědla jsem svou svačinu, paní učitelka mi ještě donesla hrnek horkého čaje, a jen co mi oblečení uschlo, poslala mě domů. Zpáteční cesta se mi zdála nekonečná. Když jsem vyšla před školu, ještě drobně sněžilo, ale pak přestalo úplně. Brodila jsem se sněhem a nemohla jít tak rychle jak jsem chtěla. Ale šťastně jsem došla a doma mě maminka poslala rovnou do postele.“ „A kolik vám tenkrát vlastně bylo?“ „Dvanáct.“

Povídali jsme si až do večera. Byla to naše poslední noc v nemocnici, druhý den jsme měly jít obě domů. Něco po deváté, právě jsem se vrátila z koupelny, přivezly sestry do našeho pokoje starou paní. Uložily ji na postel u okna, a hned přinesly stojan s infuzí. Spánek jsme tu noc měly přerušovaný, sestřičky chodily kontrolovat novou pacientku, paní Peterkovou. Ta byla nějak zmatená a neklidná, stále se na posteli vrtěla, vzdychala, pokoušela se i vstát, hrozilo, že si vytrhne kanilu z žíly. Na sestřičky, které se jí snažily uklidnit, vůbec nereagovala. Musely ji přikurtovat, aby nespadla z postele. Ona ale, sotva odešly, začala nařikat, hubovat a také

volala asi někoho z rodiny: „Růženo, Stando, přineste sekýry a přesekněte ty provazy. Co ste mi to udělali! Dědictví sem vám dala a vy ste na mě takoví zlí.“ Tiše vzlykala a znovu se dovolávala pomoci: „Teta, vemte mě do kuchyně, mně je zima.“ „Franto, vem mě na vůz, jen ke vsi, já už pak dojdu.“ Po chvíli zase: „Máňo, ty mě neslyšíš? Podej mi kabát, já pojedou s váma.“ A tak stále dokola. Rozsvítila jsem lampičku, vstala z postele a šla k ní. „Nebojte se, jste v nemocnici, až vám bude líp, pojedete zase domů,“ říkala jsem jí a hladila její vyhublou ruku. Otočila ke mně hlavu. Její pohled byl tak prázdný, jako by mě ani neviděla, ale přece jen se uvolnila a začala klidně oddychovat. Vrátila jsem se do postele a pokoušela se usnout, ale nemohla jsem se zbavit neodbytné tísně. Tohle je stáří, říkala jsem si v duchu. Jaké bude to moje, co ho bude provázet? Úbytek fyzických nebo duševních sil, nemoci, které přinesou bolest a závislost na okolí, postupná ztráta vlastní identity? Stáří je velmi často osamělé. Vědomí blízkého konce je tíha duše, těžko sdělitelná. Člověk to trochu pochopí, až když prožívá stáří někoho blízkého. Myslela jsem na maminku, která nás nedávno opustila.

V pět ráno se otevřely dveře, sestra rozsvítila a rozdala teploměry. Rozespale jsme je zasunuly do podpaží a dodřímávaly v nepřívětivém světle časného rána. Dvě asi šestnáctileté žákyňky ze zdravotní školy nám přišly ustlat postele a dvě další měly umýt a převléknout paní Peterkovou. Ale té se to vůbec nezamlouvalo. Tloukla je přes ruce a hubovala, ať ji nechají na pokoji. Přes její protesty se to nakonec dívkám podařilo. Když skončily, vzaly do náruče použité prádlo a s profesionálním klidem odešly z pokoje. Pomyslela jsem si, co asi cítí ve svém věku, když obsluhují staré lidi, zda si uvědomují, že stáří čeká i na ně.

Ještě před snídaní vešla paní doktorka, popřála nám dobré ráno a šla rovnou k posteli u okna. Stačila vyslovit jen: „Tak jak se cítíte, paní Peterková?“ „Di pryč ty holka, já s tebou nechci mluvit!“ odpověděla rozzlobeně zamračená paní. „No jo, ale když vás ta holka musí vyšetřit,“ řekla mírně paní doktorka a nasadila si stetoskop. Její nerudná pacientka se rozmáchlá a uhodila ji do paže. Doktorka Doubková nehnula brvou, provedla, co potřebovala, mluvila tiše, sem tam se na něco zeptala. Paní Peterková mlčela, jen ji pozorovala, ale už nezlobila. „Tak už se mnou budete mluvit?“ Žádná odpověď. „Paní Peterková, víte, kde jste?“ „No, kde bych byla, u Máni, ne? Nebo sem v pečovateláku?“ Když se dozvěděla, že je v nemocnici, řekla: „A co tu dělám, mně nic nejní, pusťte mě domů.“ „To víte, že půjdete domů, jen buďte trpělivá,“ řekla paní doktorka a odešla.

Po snídani jsme si s paní Matouškovou sbalili své věci. Seděly jsme u stolu v rohu pokoje už oblečené a čekaly na propouštěcí papíry. Naše sousedka byla celkem klidná, ale nemluvila ani si nás nevšímala. Ozvalo se zaklepání na dveře, a hned na to vešla paní Kolaříková z vedlejšího pokoje, že se s námi jde rozloučit. Opřela francouzskou hůl o zeď a hledala něco v tašce. Ani dnes jí na tváři nechyběl úsměv. K životnímu optimismu jí prý dopomáhá pravidelné cvičení jógy, jak nám před pár dny světila. Vytáhla z tašky dva popsané papíry a každé z nás jeden podala, prý něco k zamyšlení. Srdečně nám oběma potřásla rukou a se slovy: doufám, že se tu už nikdy neuvidíme, za sebou zavřela dveře. Paní Matoušková schovala list do tašky, kde měla i brýle, že si to přečte až doma. Četla jsem tedy sama:

Modlitba ve stáří

Stáří patří úcta. Patří moudrosti, laskavosti a vyrovnanosti starého člověka. Ale je takový každý? Kdysi někdo napsal, že být mladý umí

každé tele, ale hezky stárnout je kumšt. Tu větu lze pochopit více způsoby. Jeden z nich je nepodlehnout věku, naopak vychutnat si každý den. Druhý vyslovil ve své modlitbě sv. František Saleský, narozený v roce 1567. Jeho život se o tři sta let později stal vzorem Janu Boscovi, který podle něj založil řád Salesiánů. Slova modlitby stará čtyři sta let jsou stále aktuální:

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mě před myšlenkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych při tom neporučnickoval. Zdá se mi škoda z přemíry moudrosti nerozdávat, ale Ty víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě to snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť, ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s pamětí jiných. Nauč mě obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl jak jen možno laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblů. Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také před nimi o nich dovedl zmínit. Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale Tobě, Pane, to říkám – bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pocívuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o svou bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že se mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mě, tomu narostou křídla jako orlovi. Dej mému srdci sílu, abych život pojal tak, jak jej řídíš Ty. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě povoláš. A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.“

Dočetla jsem do konce, bylo to působivé a trochu smutné. Pokora starého muže vzbuzovala porozumění i obdiv. Napadlo mě, že je to vlastně pro kohokoliv a v kterékoli etapě života návod, jak být empatický, nesobecký, jak se umět ovládat a prostě mít rád lidi. Jako by paní Kolaříková vytyčila mé myšlenky v posledních dnech, touto modlitbou završila moje rozjímání o stáří. List jsem si schovala, doma si ho uložím do psacího stolu mezi různé jiné zajímavosti.

Bylo už po jedenácté, když nám sestra přinesla propouštěcí zprávy a my zamířily k výtahu. Před internou jsme si podaly ruce a s přáním krásných svátků a všeho dobrého v novém roce se rozloučily. Paní Matoušková se vítala s dcerou a já, pěšinkou prošlapanou v čerstvém sněhu, zamířila přes park k hlavní bráně. Čekat na sanitu do odpoledních hodin se mi nechtělo. Autobus přijel za chvíli a dovezl mě k nádraží. Dýchala jsem zhluboka svěží ostrý vzduch a patnáctiminutové zpoždění vlaku, zaviněné výlukou někde na trati, mě nechávalo v klidu. Už mě netrápila představa stáří, vnímala jsem jen čas teď a tady. Procházela jsem se po nádraží, dívala se na zasněžené stromy, na modrou oblohu nad nimi a radovala se z té čisté krásy. Myšlenky utíkaly k domovu. Za pár dní budou Vánoce, musím sebou hodit, abych všechno stihla. Prvně budeme s mužem na Štědrý den sami, s dětmi se sejdeme až na Štěpána.

Z amplionu náhle někdo volal: „Vozmistr se dostaví k nákladnímu vlaku na třetí koleji ke zkoušce brzdy.“ Chvilí na to přijel zpožděný

osobák, do kterého transportovali pána na invalidním vozíku s pomocí pojezdové zvedací plošiny. Bylo tu docela živo, ale mně už začala být zima, raději jsem vešla do čekárny. Na jedné lavičce ležel mladík s batohem pod hlavou a spal, jinak tu sedělo jen pár lidí. Proti mně se nahlas bavily dvě ženy s plnými nákupními taškami a v rohu se pošuchovalo několik školáků, kteří se neustále něčemu smáli. Hned po mně vešel dovnitř takový podivný pár, muž a žena ve středním věku,

vypadali jako bezdomovci. Zastavili se u automatu a chtěli si koupit lahev kofoly. Když jim do přihrádky vypadla tatranka, začala žena do automatu bušit pěstí a sípavým hlasem vykřikovala „Já rozhoduju vo tom, co si koupím!“ Všichni zmlkli, i ženy na protější lavičce, a překvapeně na ně hleděli. Školáci měli další důvod k smíchu.

Z nádražní kanceláře ohlásili příjezd mého rychlíku, který nakonec přijel s půlhodinovým zpožděním a na

jednom jeho vagónu zářil velký barevný nápis: „Zrychlujeme dopravu, ČD“. Nádražní hodiny dál po minutách ukrajovaly čas, který plynul s neměnnou jistotou. Jeden obyčejný všední den se přehoupnul přes vrchol a se vším co k němu patřilo i se všemi svými kuriozitami se pomalu začínal krátit.

(Poznámka: Jména osob nejsou skutečná)

Vánoce Vánoce přicházejí, ...

Autor: Veronika Slaninová

...zpíváme přátelé.... Tento rok však maximálně po pěti.

Letošní Vánoce budou jiné. Málokdo si před rokem uměl představit, jak moc jeden mrňavý vir dokáže ovlivnit naše životy. Letos se musíme obejít bez tradičních setkávání, vánočních trhů, bez večírků. Ale co si na tom najít i něco pěkného? Možná ubude shonu, stresu a povinností.

Mnohým hospodynkám se už začátkem prosince ježí vlasy při představě, kolik návštěv budou hostit, jak budou muset o svátcích jenom vařit, uklízet, obsluhovat a u toho všeho ještě pokud možno perfektně vypadat. Milé dámy, letos nemusíte, pokud nechcete. Chyťte příležitost za pačesy, omluvte se s ohledem na své zdraví a odpočívajte, pokud po tom toužíte. Bez pěti druhů chlebiček a táců načinčanáho cukroví se obejdete, na procházku vyrazíte, kdykoliv se vám bude chtít a „domácí provozní nepořádek“ jen dokreslí pravou pohodu Vánoc, kterou si můžete konečně užít tak, jak si to samy přejete, ne jak vám diktuje harmonogram nasmlouvaných návštěv. Možná pak budete mít více času nějaké na pěkné vánoční tradice. Pojdme se podívat na ty nejzákladnější.

Vánoční stromeček

Věděli jste, že se původně zavěšoval nad stůl špičkou dolů? Tato tradice sahá až do 7. století. S dvoumetrovou kavkazskou jedlí bude tento způsob umístění asi trochu problém, ale pokud vám stačí menší, lehký stromeček – ideálně smrček, proč to nevyzkoušet? Kočky budou zmatené, psi stromek jen tak nepřevrátí, dětem se budou hůře krást bonbony (a následně i hůře zavěšovat prázdné obaly zpět) a vaše jídlo a nápoje budou mít autentickou vánoční chuť z napadaného jehličí.

Vánočka

Neboli štědrovka, kterou přináší Štědrý večer hospodáři v Erbenově básni. Symbolizuje Ježíška v povijanu. Ta správná, poctivá, má být pletena z devíti pramenů. První patro je ze čtyř pramenů – živlů: slunce, voda, vzduch a země. Další patro tvoří klasický cop a je spleten z rozumu, vůle a citu. Nejvrchnější

dva zatočené prameny představují vědění a lásku.

Zní to nádherně. Ale zkoušeli jste už takovou vánočku uplést z opravdu poctivého těsta – plného ořechů a rozinek? V tu chvíli je po romantice. Prameny se v místech, kde je větší kousek ořechu nebo rozinka, rády trhají. Vy je pak různě slepujete a nastavujete. Když s velkou námahou konečně něco podobného vánočce upletete, z trouby vyndáte podivnou placku. Vědění a láska se svezly k zemi. Rozum, vůle a cit se přelévají ze strany na stranu, snad jen živly zůstaly na svém místě.

Naštěstí si vánočkového zápolení všimli mnozí výrobci a složité pletení s velmi nejistým výsledkem můžeme nahradit jednoduchým vložením těsta do formy. Myslím, že i taková vánočka se počítá, nejdůležitější je přece vlastnoruční tvorba a fantastická chuť!

Obžerství

Když už jsme u jídla – ano, i obžerství jsem našla na seznamu vánočních tradic. Lidé s příchodem mrazů porazili prakticky všechno, co běhalo po dvoře. A to také snědli. Vánoce byly na delší dobu poslední příležitostí k pořádnému nasycení. Dochované seznamy jídel dosvědčují, že se na Vánoce ve velkém jedlo zkrátka vždycky.

Proto dnes nemusíme mít žádné výčitky, když po svátcích nedopneme kalhoty. Není to žádný prohřešek, jen navázání na zvyky předků. Pravda, dříve po Vánocích přicházely „hubené“ měsíce. To dnes už tolik nehrozí, ale novoroční předsevzetí s nějakým tím faldem navíc jistojistě zatočí. (Dobře, možná to nevyjde, ale nějaké náznaky snahy zde určitě budou.)

Jmelí

Tradici vánočního jmelí přinesli do našich krajů Keltové. Už oni věřili, že

přináší do domu štěstí, odvalu, lásku a plodnost. Muž směl políbit každou ženu, kterou viděl procházet pod zavěšeným jmelím. Společně po polibku utrhli jednu bobulku, až na tu poslední. S tou se pak nechávalo jmelí viset až do dalších Vánoc. Podle všeho si po Vánocích již muž příliš polibků neužil, o to větší úsilí nejspíše vynaložil další rok na shánění jmelí s co největším počtem kuliček.

A proč si Keltové tolik oblíbili právě jmelí? Možná už tenkrát věděli, že má příznivé účinky na nervovou

Jinde se na balkonech nebo v zahradách zapalují prskavky. Také hraní koled na hudební nástroje je oblíbené, pokud zrovna nejde o pianino umístěné v obývacím pokoji hned vedle stromečku. Ale jak vybruslit z toho, že se jeden z členů rodiny lákání Ježíška nemůže zúčastnit? V rodinných domech vytápěných kotlem na tuhá paliva je situace ještě docela jednoduchá – určený dospělák musí jít přiložit, aby se Ježíšek alespoň na chvíli pořádně ohřál. To zní logicky.

TAKOVÁ TICHÁ NOC JE PŘÍLEŽITOST K ZAMYŠLENÍ... ZROVNA TĚ MYSLÍM NA ŽRÁDKO.

soustavu a snižuje tlak. Zejména pokud v uplynulých letech přineslo již zmíněnou plodnost, je v domě plném dětí vhodné použít prostředek na udržení psychické rovnováhy a přijatelných hodnot krevního tlaku.

Nadělování dárků

U dětí jednoznačně nejoblíbenější tradice. Pro rodiče jde o jednu z technicky nejnáročnějších disciplín. Odlévat olovo? Pouštět lodičky z ořechů? Rozkrojit jablko? Žádný problém, to všechno umíme a zvládneme. Ale jak nenápadně dát dárky pod stromeček, když děti běhají všude, obývací pokoj bývá spojený s kuchyní a děti jsou napnuté jak struny a hlídají každý váš pohyb?

Každá rodina má svoje zlepšováky. Některá se zavře v ložnici a tam zpívá koledy, aby Ježíška nalákala.

A přikládá tak dlouho a poctivě, až najednou zazvoní zvoneček a pod stromečkem se objeví dárky. V bytech a domech vytápěných jinými zdroji je to složitější. Tam se kladeč dárků musí nejčastěji uchýlit k úprku na WC, což uznejme, moc poetické není. Dokonce znám rodinu, kde si dědeček vysloužil titul „vánoční pokakánek“. Dnes už

mnozí z nás využívají moderních technologií a zvonění se ozývá z mobilů nebo bluetooth reproduktorů. Přesto si myslím, že pravý odlévaný zvoneček má neopakovatelné kouzlo jen on pro mě navždy zůstane symbolem rozsvíceného stromečku a rozzářených očí.

Bílé Vánoce

Na rozdíl od výše uvedeného bílé Vánoce žádnou tradicí již spoustu let bohužel nejsou. Kdy naposledy byl na Vánoce sníh? Jestli si dobře pamatuji, tak v roce 2010. Tvůrci reklam si toho nejspíše nevšimli. Z letáků se na nás valí kupy sněhu a z televizních reklam má člověk pocit, že jiná barva než sněhově bílá, se zkrátka v prosinci nepřipouští. Pokud se z nebe náhodou nesype sníh, tak alespoň kokos a vyprané prádlo také jinou barvu mít nemůže. Celá rodina je oblečená do bílé, hoví si na bílé pohovce a přikrytá bílou dekou si užívá vánoční pohodu, zatímco zahrada venku je pod nadýchanou sněhovou peřinou a před domem stojí obří sněhulák.

V reálu si venku můžeme postavit maximálně bláfuláka, z nebe padá déšť, v zádveří jsou nánosy bahna, děti mají trička umazaná od marmelády a čokolády a na dece jsou otisky psích tlapek. Přesto každý rok znovu doufáme, že letos by to vyjít mohlo a že tento rok možná Vánoce zase bílé budou.

A pokud ne? Nevadí, i přesto si je užijeme. Tak šťastné a veselé!

LETOŠNÍ VÁNOCE BUDOU O NIČEM.

POČÍTÁM S TRAPNOU VÝMLUVOU RODIČŮ, ŽE JEŽÍŠEK DOSTAL COVIDA.

Základní a mateřská škola

Informace ze základní školy

Autor: Jana Marešová (zástup. ředitelky)

Po letních prázdninách, kdy se zdálo, že už budou moci školy fungovat v normálním režimu, se nám postupně opět omezoval a omezoval provoz. Nejdříve se zavedly roušky u dětí na 2. stupni základní školy. Samozřejmě byla neustálá desinfekce, rozestupy mezi dětmi např. při čekání na oběd nebo zvýšené větrání tříd. Bohužel ani toto nestačilo, a tak musely děti zůstat od poloviny října doma na distančním vzdělávání. Děti na 1. stupni dostaly úkoly, které po vypracování vždy odevzdaly na vrátnici školy, učitelky je poté opravily a zase vrátily dětem. Na druhém stupni začala fungovat výuka i pomocí on-line hodin. Dětem, které doma neměly

potřebné vybavení, jsme ze školy zapůjčili notebooky, aby se mohly také připojit. Od T-mobilu jsme využili sim karty s neomezenými daty právě pro děti bez připojení. Po podzimních prázdninách nenastal ovšem dříve slibovaný návrat žáků 1. stupně do škol, a tak i zde jsme zavedli on-line hodiny. Tyto hodiny jsou důležité jak z hlediska sociálního kontaktu mezi dětmi navzájem, dětmi a učitelem, ale také uleví rodičům s vysvětlováním látky dětem. Většina dětí tyto hodiny vítá a zvládají nové látky z předmětů lépe. Všichni doufáme, že tento stav nebude trvat příliš dlouho a že se opět co nejdříve – byť v rouškách-sejdeme všichni ve škole.

Divadelní spolek J. K. Tyl

Přání do roku 2021

Autor: Tomáš Englický

Rok 2020 se nezvratně chýlí ke svému naplnění a adventní čas nás nabádá k zamyšlení nad během letošních událostí. Překotný vývoj uplynulých dvanácti měsíců poznamenal všechny oblasti života, kulturu samozřejmě nevyjímaje. Ale vzhledem k pasece, která byla napáchána na lidských osudech, by bylo nepřiměřené stěžovat si na těchto stránkách na to, že činnost ochotníků byla a je omezena. Vy, milí čtenáři, to dobře víte. My pevně doufáme, že nám zachováte přízeň a bude-li to jen trochu možné, opět zavítáte na řečické komedianty a my za nezaměnitelného hrkání táhel otevřeme naši oponu.

Dovolte mi nyní, abych vám za celý Divadelní spolek J. K. Tyl Kardašova Řečice popřál veselá a klidná Vánoce a ať vás po celý nový rok provází láska, štěstí a zdraví.

Natáčení mikulášského videoklipu v režii divadelního spolku a jeho přátel (foto: N. Semerád)

FK Kardašova Řečice 1922

Fotbalový podzim

Autor: Tomáš Pražák

Rádi bychom vás seznámili s aktuální činností mládeže FK Kardašova Řečice 1922 a s výsledky v podzimní části fotbalové soutěže.

Činnost klubu byla 21. 10. 2020 rozhodnutím vlády pozastavena. Vedení klubu neustále monitoruje platná omezení a nařízení a v souladu s nimi rozhoduje o dalším dění. V těchto dnech náš stadion opět ožije, díky zavedení příslušných opatření začínají hráči trénovat.

Tým starších žáků se svým trenérem Kovářem (foto: FK KŘ)

Mladší přípravka

K. Řečice – J. Hradec 9–0 (Vodička P. 2x, Hrdlička M. 2x, Hanzlík L. 2x, Sobotka T., Tran T., Svobodníková N.)

K. Řečice – Č. Velenice 6–2 (Hrdlička M. 2x, Tran T. 2x, Svobodníková N., Bartůněk J.)

K. Řečice – Lomnice nad Luž. 4–9 (Hrdlička M. 2x, Sobotka T., Vodička P.)

K. Řečice – Třeboň 8–0 (Bartůněk J. 3x, Vodička P. 2x, Tran T., Sobotka T., Hrdlička T.)

Sestava: Novák R., Bartůněk J., Hrdlička T., Vodička P., Svobodník J., Svobodníková N., Tran T., Sobotka T., Hanzlík M., Hanzlík L., Tran D.

K. Řečice – Třeboň 9–5 (Vodička P. 4x, Hrdlička M. 3x, Svobodníková N. 2x.)

K. Řečice – Novosedly nad Než. 0–3

K. Řečice – Třeboň 3–0 (Virt L. 3x)

K. Řečice – Suchdol nad Luž. 14–1 (Virt L. 7x, Vodička P. 3x, Svobodníková N., Tran T., Hrdlička M., Bartůněk J.)

Sestava: Vodička P., Svobodník J., Tran T., Tran D., Svobodníková N., Hrdlička M., Bartůněk J., Virt L.

V průběhu února a března 2021 by měla proběhnout tradiční zimní liga v Soběslavi.

Starší přípravka

K. Řečice – Třeboň "B" 7–6 (Virt L. 3x, Novák H. 2x, Vístak A., Michl M.)

K. Řečice – J. Hradec "B" 8–14 (Dvořák A. 4x, Novák H., Novák R., Vístak M., Vístak M.)

Sestava: Dvořák A., Novák H., Novák R., Virt L., Vístak A., Vístak M., Michl M., Tran T.

K. Řečice – Novosedly/Stráž nad Než. 1–3 (Sedláček J.)

K. Řečice – Lomnice nad Luž. 2–5 (Novák H., Dvořák A.)

Sestava: Neugebauer T., Novák H., Novák R., Vístak A., Vístak M., Vrt L., Dvořák A., Michl M., Sedláček J.

K. Řečice - J. Hradec "B" 13-6 (Novák H. 4x, Vístak M. 3x, Dvořák A. 3x, Michl M. 2x, Vrt L.)

K. Řečice - Lomnice nad Luž. 2-9 (Novák H., Dvořák A.)

Sestava: Dvořák A., Vrt L., Michl M., Novák R., Novák H., Sedláček J., Vístak M., Tran T.

Co se plánu týče, tak i hráči této kategorie by měli v průběhu února a března 2021 odehrát zimní ligu v Soběslavi.

Mladší žáci

K. Řečice - Slavonice 0-4

K. Řečice - J. Hradec 4-1 (Čáp A. 2x, Pluhařík Z., Velík K.)

K. Řečice - Strmilov 1-2 (Musil O.)

Sestava: Neugebauer T., Čáp A., Pluhařík Z., Musil O., Bína Š., Frýdl P., Velík K., Podzimek P.

K. Řečice - Dačice 2-2 (Čáp A., Musil O.)

K. Řečice - N. Včelnice 2-3 (Musil O., Šenold A.)

K. Řečice - Slavonice 0-3

Sestava: Žižka M., Neugebauer T., Pluhařík Z., Velík K., Čáp A., Šenold A., Frýdl P., Bína Š., Musil O., Šichta M., Podzimek P., Vrt L.

V průběhu ledna a února bychom měli odehrát zimní ligu v Třeboni.

Starší žáci

K. Řečice - Třebětice 2-5 (1-2)

Sestava: Neugebauer T., Frýdl P., Vácha J., Vrt O., Kodým J., Pluhařík Z., Šichta M., Jirsa J., Chvojka J., Velík K.

N. Včelnice - K. Řečice 3-2 (2-1) (Špulák A., Vácha J.)

Sestava: Žižka M., Čáp A., Jirsa J., Frýdl P., Bína Š., Musil O., Vácha J., Chvojka J., Špulák A., Šenold A., Velík K., Šichta M., Neugebauer T., Michálek Š., Podzimek P.

Provedeme těžbu dřeva, příblížení a odvoz dřeva

- ▶ vytěženou hmotu vyplatíme v hotovosti před odvozem
- ▶ výkup lesních pozemků a hotové kulatiny

Volejte: 774 532 901, 384 396 311, 608 902 420

Lidé z Kardašovy Řečice

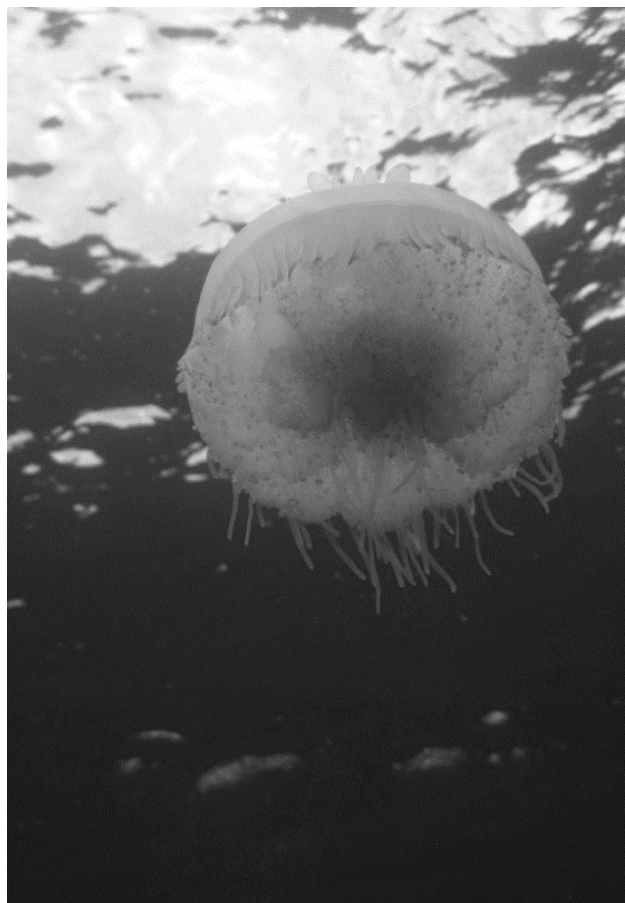
Václav Koubek – Nekonečný výlet III. – závěr

Autor: Václav Koubek, upravila redakce ŘZ

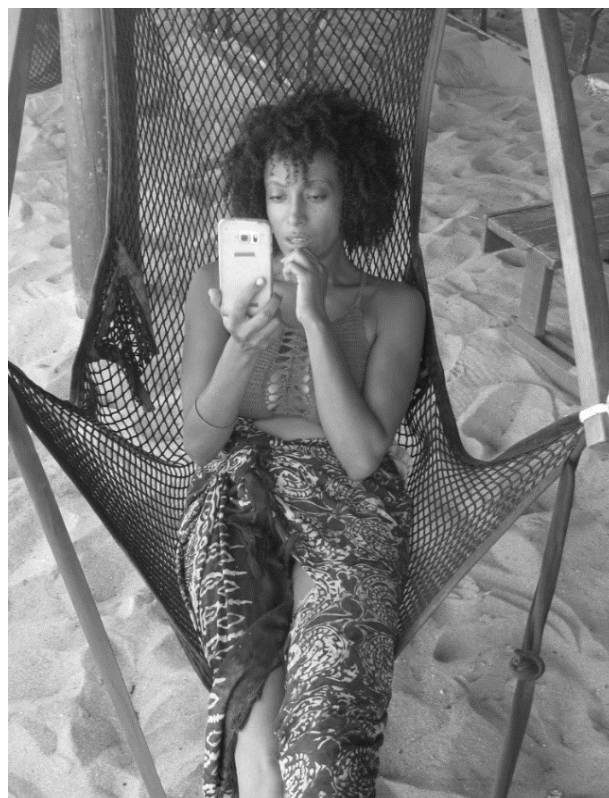
Část dvanáctá – Fidži

Tak jsem se přesunul na Fidži. Vyberu jednu příhodu z cesty... Nosím tričko s nápisem Marshall, čekal jsem, kdy to přijde a přišlo. Jedna paní mě oslovila: „Good Afternoon, Marshall, How Are You?“. Roli jsem nemohl dohrát do konce, protože jsem za pasem neměl dvě kila železa. On to není ten Marshall, ale Jimi Marshall, legendární výrobce kytarových komb, zesilovačů a kabinetů, t.č. již na pravdě Boží. Ještě jednu, v Duty Free si kupuju placku Bourbonu, jako vždycky, v letadle ji samozřejmě vyžahnu a jak tak koukám na oblaka z vrchu, napadá mě „life is beautiful“. Je 20. května a jsem ve městě Nadi a je to Babylon. Co krok, to nadháněči, všechno vědí, všechno mají a vůbec. Vybírám asi toho nejdražšího a *bukuju* dvoudenní potápěčskéj trip na ostrov Mana. Jsem nepoučitelný, ale dlouho jsem nebyl v gumě, těším se převelice. V pondělí se přesunu jinam, čeká mě přepečlivý výběr kam. Nejradši bych někam mimo turisty, mezi bývalé kanibaly, doufám. Oficiálně se uvádí, že kanibalství skončilo v 19. století, no, ruku na srdce, není to tak dávno. Ale byl bych dobrý sousto, co říkáte?

Holky jsou tady černější, ne tak prdelatý, některý kudrnatý, prostě mají rasu neboli charisma, větší než u holek na Cook. Dneska je 22. května, středa. Jsem na ostrově Mana. Absolvoval jsem mnoho různých ubytování, resortů apod., ale toto je vrchol, jak říkáme my horolezci. Špína, svrab a neštovice, potápění dnes není, nevím proč, jsem zvědavý, jak stihnou čtyři ponory za den a půl. Baby žádný, samej chlap, vlastně jedna tu je, ale jsem poslední ve frontě. Není tu elektrika, na chvíli zapnou agregát, snad, jinak ve tmě, ale aspoň tu mají drinky na zkrácení volné chvíle. Všichni si přivezli pitnou vodu, jenom já ne, ta tu také není. Uvidíme, co bude večer. Jo a není tady Wi-Fi, to je taková úleva, nečučím do toho, alespoň si očička trochu odpočinou. A dost hekání, musím si zvykat, bude ještě hůř. A ta výstroj, myslím, že pamatuje druhou válku... Nuže, dnes je 23. května, čtvrtek, potápěcí den. Já a cvikoš, jeho vůbec první ponor, ale první sympatickej člověk, protože je z Izraele, jak jistě víte, jsem židomil. Divemaster se věnoval spíš mě, kluka by nechal klidně utopit. Moře horký, viditelnost střední, život pod vodou normální, překvapil by mě už snad jenom Nautilus. Ale potápím se, hurá! Snad jedna dobrá perla, mám v láhvi natlačeno pouze 150 bar, pan Divemaster praví, abych se potápěl do 0 bar, protože nedokážu odporovat, říkám ano. Pro nepotápěče – aby byl ponor bezpečný, měl by skončit s tlakem zhruba 50 bar. Jo a odešla mi baterie v podvodním počítači čili se potápím bez něj, tedy můj model tzv. Pocitového potápění, jsem zvědavý, jak dlouho budu žít.

Zázilek z potápění – medúza (foto: V. Koubek)

Krasavice z ostrova Mana (foto: V. Koubek)

Třetí ponor už skoro noční. Asi nejlepší, ale zase chvátal, takže po třiceti minutách šmytec. Asi není zvyklej dělat tři ponory denně. Jó, zamlada jsme dělali i čtyři ponory denně, v poklidu, a ještěbyli proložený různými nápoji. Zítra dopoledne poslední, čtvrtý ponor a v poledne se vracím zpátky, tedy na ostrov Viti Levu, do města Nadi. Mám na tři dny, tedy do pondělí buklý stejný ubytko. Tak dneska poslední ponor tady, máme pátek 24. května. Opět jedna perla, aby nám divemaster mohl něco ukázat, půjčuji mu svoje světlo. Už jsem si zvykl skoro na všechno, ale jedu pryč... Takže vlastně nakonec *U mě dobrý*. Klasické české film, ovšem pilotní písnička z filmu od p. Kovacse je Boží.

Část třináctá – Fidži

Tak jsem se na pár dní převexloval do města Lautoka. Asi to byla menší chybička, protože tady nic není. Ve městě jsou akorát Indiáni, lidožrouti a já. Žádný turisté! Je to třetí největší město na Fidži a žije cukrem – výroba a export cukru z cukrové třtiny do celého světa. Cukrová třtina tady roste fakt všude. Ale alespoň jsem si tady koupil baterii do UW počítače a prostě ji vyměnil. Jó, holt zlatý jihočeský ručičky. Vševedoucí divemaster na ostrově Mana říká, že na Fidži mi baterii do *Suunto* Vyper nikdo nevymění, nejbližší v USA. Ha, ha... ovšem uvidíme, co pod vodou.

Bydlím na úplném konci města, na přesuny používám Public Bus, je to velmi zábavné a zejména velmi levné. Cesta městskou kamkoliv stojí 70 centů, hovoříme o fidžijském dolaru, tedy FJD (10 FJD je přibližně 110 Kč – pozn. redakce). A vůbec, všechno je tady levnější než na Cook anebo Niue, kromě alkoholu, ten je dražej všude. Bydlím u Indiánů a bydlení je normální. Tentokrát mám private room. Jsem tady druhý den a fakt nevím, jak

Příprava nápoje kava (foto: V. Koubek)

dlouho tady budu, potřebuju nějakou akci, takže brzo asi zvednu kramle... Jó a jsou tady koleje, úzkorozchodná trať, chtěl jsem ji samozřejmě vyzkoušet, ale bylo mi řečeno „not for people, but only for sugar“ (pozn. redakce: „ne pro lidi, ale pouze pro cukr“).

Indián v chalupě nemá Wi-Fi. Má rozum. Ovšem taky tu nemá žádný turisty, na konci světa. Ostrov Viti Levu je dosti hornatý, ale do kopců mě nikdo nedostane, ani za pomoci páru volů, například. I když mám jistě inteligentní čtenáře, pokud mi tedy zachovali věrnost, tak pod slovem Indián je nutno si představit Inda. Dneska je 30. května, čtvrtek, a pan domácí, jmenuje se Suruj Pal Singh, mimochodem všichni Indové se jmenujou Singh, a jeho paní odjeli do Suvy, hlavního města na immigration office. Vrátil se v neděli

a mě tu nechali samotného, do neděle. Uvařit ranní čaj, popřípadě vyprat trenýrky a přichystat večeři mi přijde sestra jeho manželky.

Včera jsem byl na výletě asi do 30 km vzdáleného města jménem Ba, směřem na sever. Už jenom cesta byla zajímavá, řidič nepřekročil rychlost 25 km/h, zastavoval u každého stromu, pardon, palmy, alespoň jsem se mohl důkladně rozhlédnout po krajině. Asi po dvou a půl hodině jsme dorazili do města. Je to indiánské město, ve vnitrozemí, asi jsem ve špatný části ostrova, je jich tu všude jako malejch myší. Ale ještě tak dva tři dny a zvyknu si na ně. A nakonec i některý indiánky nevypadají vůbec špatně... Člověk by měl vyzkoušet všechno, teda kromě kriminálu... ha, ha, už zase plkám.

Část čtrnáctá – Fidži

Dnes máme pondělí, 3. června a konstatuji, že další měsíc je v prachu. Vrátil jsem se do města Nadi, sever ostrova mě vůbec neoslovil. Dávám si dva dny relax, mám ubytko blízko letiště, musím vyřešit jednu letenku. Nebo respektive ji zrušit anebo přebukovat, bude-li to možné, s některými společnostmi se nechám jednat, uvidíme, zdali to s Fiji Air půjde. Letím s nimi poprvé. Lehce jsem změnil plán, namísto výletu do republiky Vanuatu se pustím do východní části ostrova, kde prý, jak mě všichni ujišťují, je minimum Indiánů, žádnéj turista, a hlavně samej lidožrout.

Vyrážím do města na lehkou procházku a v duchu si říkám, že nechci potkat žádnýho známýho z minula. Jenže... jako první si mě najde obchodník, co mě uctil nápojem kava, poté naháněč, co mě uvtal do potápění na ostrově Mana. Čekám na bus, kterým chci jet domů a zčistajasna okolo jde ztepilá paní, též z cestovky, které jsem nabídl roli Pátka na opuštěném ostrově, poněvač bez baby by to nebylo ono, že... Takže nakonec co krok, to ne prd, ale známej z první návštěvy města Nadi, které má asi 300 000 obyvatel. Malé statistické okénko. Za posledních osm dní jsem nevypil ani malý doušek alkoholického nápoje a vykouřil pouze jednu krabičku cigaret, to jest dvě a půl cigarety na den. Tedy přátelé, býti abstinentem, navíc abstinentem, který nekouří, no to je něco absolutně nepředstavitelného. Je třeba urychleně zjednat nápravu. Ono je to těžký, prodejna lihovin je skoro na každým rohu, ale putyk je jako šafránu. Sednout si někde na točený pivo a k tomu cigárko, to je nadlidský výkon. Skoro až nemožný. Kostky jsou vrženy. Zítra, tedy ve středu, 5. června opouštím Nadi a přesunuji se do vesničky Natovi na východě ostrova. Jak tvrdí Brosco, turistickej nadháněč, do rodiny jeho sestry.

Nevšední ubytování na pláži (foto: V. Koubek)

Dneska jsem přebukoval letenku, 20. června se vracím do Aucklandu a následně na Niue. Do té doby budu v přírodě, s lidožrouty relaxovat. V lokalitě je množství ostrovů, nevylučuji potápění, i když já už se vlastně potápím jenom pro ten pocit stavu bez tíže pod vodou. Pokud nenastane nějaká změna, samozřejmě. Čili se budu pohybovat po ose Nadi – Suva, asi 300 km, 4 hod, 15 FJD a Suva – Natovi, asi 100 km, 1 hod, 5 FJD. V místě není bankomat, Wi-Fi a různé další civilizační vymoženosti. Tak Nazdar!

Část patnáctá – Fidži

Tak jsem se přesunul do osady Natovi Jetty, dnes máme středu, 5. června. Není tady nic než přístav. Ubytování mě docela překvapilo. Ale o tom později. Během cesty se nic zvláštního neudálo, snad jenom při přestupu v hlavním městě Suva, přijel borec s kotoučem (neboli s kolečkem) a že mi odveze zavazadlo. Odmítl jsem, myslím, že kdybych byl opilej na krupici, že by mě též odvezl kamkoliv. Na místě mě přivítala paní domácí, jménem Magdalena, napadá mě biblická Máří Magdaléna a hned slyším Martu Kubišovou. Paní domácí již je v letech, a přesto má deset dětí, z toho nejmladšímu je asi pět, její

dcera má zatím tři, takže je tu dosti živo. Od plínkaře až po dospělé. A teď k ubytku, v chaloupce není zaveden elektrický proud, bydlím v tzv. domku na pláži, stěny a střecha z vlnitého plechu a obyčejné plachty, vlastně jako celý dům. Ještě že mám potápěčský světlo, to mi dost pomůže, třeba když se chci osprchovat pod hadicí za snížené viditelnosti. Ten, kdo mě zná, tak ví, že vydržím hodně, ale tady je to fakt dost na hraně, takto tady žijou všichni, nebo lépe, skoro všichni. Pokud si vzpomínáte, tak ubytování na ostrově Mana proti tomuto to byl Hilton.

Mám docela problémy s dobíjením mobilu a PC, ale jeden ze synů Máří, pan Kali, učí v nedaleké škole a tam již je zaveden střídavý elektrický proud, takže každý den navštívím školu. A teď školské okénko. Samozřejmě mají uniformy, jako v celé této oblasti, ráno probíhá pravidelná bohoslužba, poté studenti lítají půl dne po hřišti a pak dostatečně znavení mají výuku, na nějaká alotria již není chuti. Jak je to jednoduché, že... Vráťím se k tomu náboženství, všude, kde jsem byl převládají křesťané a všude se mě ptají, zdali věřím v Boha. Odpovídám, že jsem nevěřící pes, a to mi na věrohod-

Zajímavá uniforma mladých vojáků (foto: V. Koubek)

nosti též nepřidá. Ale hlavně nehekat ne, vždyť to chci všechno poznat, sakra! Lehce se zmíním o stravování, jsem na stravě u nich, jídlo je velmi jednoduché, leč chutné, stolujeme na podlaze, jíme rukama a sedíme jak indiáni, ti skuteční. Myslím, že až přijde onen celosvětový „blackout“, tady budou všichni v pohodě, ale my ostatní se z toho asi – dámy prominou – posereme.

Táhnou s sebou potápěčskou výstroj a proč? S potápěním je to tady a vlastně na celém ostrově dosti slabé. Domorodé obyvatelstvo z celého Pacifiku se totiž vody bojí, jak zjišťuji. Ostrovy jsou vesměs sopečného původu, takže je tu všude, až na výjimky black sand (černý písek) a ten mi nejde moc pod vousy. Takže se bavím tím, že jezdím po okolí levnými autobusy a minibusy a pozoruji života cvrkot. Už jsem na to kápnul, přátelé, je to Planeta Opic, ale některé opičky jsou skutečně k sežrání, asi se ze mě stane lidožrout. Mám to v tý hlavě časově popletený, z Fidži jste v Česku o 10 hodin pozadu. Myslím, že na mě něco leze a opička to nebude, jediný, co vůbec nemohu potřebovat, je choroba. Otevírám

tedy láhev červeného vína, vždycky mám něco pro případ ztroskotání, piju z láhve!

Část patnáctá – Fidži

Tak jsem se vrátil zpátky do Nadi a musím říct, že v pustině bez ničeho to bude těžký, velmi těžký. Ale co je vlastně v životě lehký, že... Motoristické okénko: na Fidži se jezdí vlevo. Pokud jste jako chodec na přechodu pro chodce, tak jste pán. Mimo přechod pro chodce jste nepán, to už je boj o život. Často jsem používal autobusy a většinou řidiči autobusů jezdí přinejmenším jako Niki Lauda –

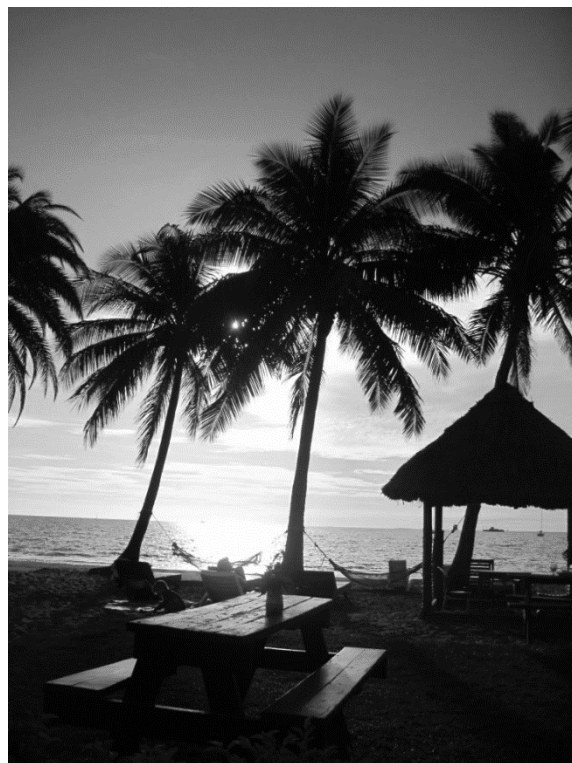
dej mu Pán Bůh Nebe – zamlada. Množství taxiků, většinou stejně jako u autobusů jsou řidiči Indiáni, říká se, že Indiáni jsou dobří řidiči, ale nevím, nevím. Motocykl anebo skútr jsem tady neviděl než snad jeden. Byl jsem tu měsíc, na různých místech, ale dopravní nehodu jsem neviděl ani jednu. Je tady velké množství autoškol, že prej abych si taky jednu otevřel... Tím se dostávám k pracovním nabídkám, světe div se, je jich tady poměrně dost. Ve městě Nadi mohu vykonávat různé činnosti, např. od řidiče mixu až třeba prodavače v hudebních nástrojích, nekecám. Ale v tom hicu a v mém věku, to se radši budu válet někde na pustém ostrově.

Fidži je dost průmyslová země, je to tu vidět na každém kroku, všude je bordel. Na chýši z kokosovech palem už nena-razíte, leda tak vlnítej plech a plachty. Ale abych jim nekřivdil, jsou tu i normální chalupy, tak půl napůl. Už je to se

mnou špatný, onehdy mě v autobuse normálně jedna mladá holka chtěla pustit sednout, ale statečně jsem to odmítl. Na to, že mě lidi oslovují Jesus Christ nebo Moses nebo Santa jsem si zvyknul, ale když se na mě podívá malej prcek a někdy začne rovnou bulit, tak to zatím ještě nerozchodím. Ale většinou se smějou.

Malé erotické okénko: protože jsem teď v Nadi strávil asi deset dní a od autobusu jdu kolem tržiště a současně takovým malým Repebah-nem, neboli uličkou lásky, tak jsem se tam lehce seznámil se dvěma sociálními pracovníci nebo spíš ony se mnou, páč jedou hlavně po bílejch. Došlo pouze k verbálnímu kontaktu, jiný kontakt se nekonal. Služba je to levná, 20 FJD za kompletu v takový zaplivaný špeluňce v zmíněné uličce. Na vše dohlíží a též kunčofty shání bača neboli pasák. Opouštím tedy Fidži se smíšenými pocity, něco dobrý, něco špatný, největší plus je bezplatný turistický vízum na čtyři měsíce. Potřebuju ten pasport of New Zealand, abych se tu nemusel furt plácát z místa na místo jako ta nudle v bandasce. Bohužel, existuje asi jenom jedna možnost...

Zdraví Kouba!

Odpolední siesta u oceánu (foto: V. Koubek)

Cesta do Santiaga

Autor: Aneta Bouzarová, Andrea Rejhonsová

Santiago de Compostela je poutní místo ležící na západě Španělska. Do Santiaga vede až 13 různých tras, na jejichž konci leží ostatky svatého Jakuba. Proto se také pouť nazývá svatojakubská. Poutník by s sebou měl mít mušli svatého Jakuba neboli hřebenatky, která je symbolem dlouhotrvající cesty už od středověku. Historie této poutní cesty sahá až do začátku 9. století (rok 814), kdy byla nalezena hrobka evangelického apoštola Pyrenejského poloostrova, svatého Jakuba.

Nejpopulárnější trasou je Camino Francés (camino španělsky = cesta), která měří 799 km z francouzského St. Jean Pied de Port. Pro některé je výzva už jenom to ujit téměř 800 km, jiní se vydávají na cestu z duchovních důvodů. Po trase poutníci míjejí mnoho kostelů, katedrál, klášterů apod. Právě tuto cestu si vybrala jedna z několika řečických rodaček putujících do Santiaga, Aneta Bouzarová. Moc děkujeme, že se podělila o své zážitky a fotografie.

Trasy:

- Camino Francés
- Camino de Finisterre & Muxia
- Camino Aragones
- Le Puy Route
- Camí de Sant Jaume
- Camino de Madrid
- Camino Ingles
- Camino Primitivo
- Camino Portugués
- Tunnel Route
- Via de la Plata
- Camino del Salvador
- Camino del Norte

Trasa Camino Francés
(zdroj: pinterest.com)

Kdy ses vydala na cestu?

Napadlo mě to, když jsem četla knížku Divočina od Cheryl Strayed. Kniha je o Pacifické hřebenovce (Wikipedie: dálková turistická a jezdecká stezka na západě Spojených států). V té době byla Cheryl jedna z prvních žen, které pacifickou hřebenovku šly. Líbil se mi příběh a dobrodružství, které autorka prožívala a chtěla jsem mít podobnou zkušenost, ale ne tak nebezpečnou, a hlavně trochu blíž, tedy v Evropě. Takže jsem si začala hledat informace o poutních cestách a v Evropě je pouť do Santiaga nejvýznamnější. Takže jsem se rozhodla pro Camino

Francés a 30. dubna 2018 jsem vyrazila na cestu.

Co jsi všechno před cestou musela zařídit?

Hlavně vybavení na cestu. To je základ. To obnášelo ultralight, protože žádný poutník by neměl nést ani deko navíc. Takže to byl ultralehký spacák, boty, oblečení, krosnu trekové hůlky. Dál jsem si koupila jednosměrnou letenku do francouzského Biarritz, odkud jsem dojela autobusem do St. Jean Pied de Port. Zpáteční jsem si koupila až dva týdny před ukončením cesty, kdy už jsem věděla, že termín odletu stihnu. Ze Španělska jsem

odlétala přímo ze Santiaga de Compostela. Ještě před odletem jsem si nechala ze Španělska poslat „pas poutníka“ (říká se mu Credencial). Při každé zastávce na pouti jsem do pasu dostala razítko.

Kde jsi na cestě spala?

Na cestě se spí v tzv. albergue (španělsky ubytovna). Většina měst má pro poutníky připravené albergue municipale, což jsou městské ubytovny, většinou za 5 euro na noc. Zaručeně v nich je nejvíce lidí. V jedné místnosti nás nejvíce spalo něco kolem stovky.

Kolik v průměru jsi ušla za den?

Většinou 27 km denně. Ale ušla jsem i 37 km a nejméně 16 km. Nejvíc tu vzdálenost udávaly právě vzdálenosti ubytoven. První dny mě bolely nohy, než si zvykly, ale i tak jsem ušla aspoň těch 25 km.

Proč sis vybrala tuto cestu?

Protože trasa Camino Francés je první původní cesta, na kterou se poutníci vydávali, a je nejdelší. Také se říká, že cesta si svého poutníka zavolá. To se mi také potvrdilo několikrát ještě před odjezdem.

Jaká jsi měla očekávání od cesty? Třeba i na duchovní úrovni?

Chtěla jsem si psychicky odpočinout a utřídit si myšlenky a takzvaně „najít sama sebe“, což je otřepaná fráze, ale občas si člověk musí připomenout, co jsou jeho priority a na čem v životě především záleží.

Splnila se tato očekávání?

Určitě jo. Výsledek dokonce předčil moje očekávání. Hned po pouti jsem už viděla rozdíl. Posunula jsem svoje hranice zase někam jinam, dál. I po dvou letech vzpomínám na cestu s vděkem a čerpám z ní pozitivní myšlenky a vzpomínám na pozitivní emoce, které mi cesta přinesla. Všeobecně se říká, že tato cesta je taková „energetická brázda“ vyšlapaná miliony lidí, kteří tudy šli.

Jaký z mnoha zážitků je nejsilnější a nezapomenutelný?

To je těžké říct. Těch zážitků bylo mnoho, jeden z těch vtipnějších je z albergue, které bylo křivé, a já si půl dne myslela, že se mi motá hlava, nakonec jsem ale zjistila, že je tak hrozně křivá podlaha, že se motáme všichni, mně se z toho trochu dělalo i zle, protože se stačilo předklonit a člověk přepadával, nebo jiný poutník vstal za židle, chtěl se rozejít a znovu ho to posadilo, případně jste se rozběhli směrem, kterým jste

Poutníci (foto: A. Bouzarová)

Kopec z kamínků (foto: A. Bouzarová)

nechtěli jít... nechápu, jak ta budova vůbec mohla stát.

Další krásný zážitek byl z města Carrión a místní albergue, které bylo součástí kláštera. Jeptišky během odpoledne připravily pro

poutníky program, kde kromě mnoha her zpívaly i písně, tenkrát jsem poprvé slyšela „Chant des pèlerins de St Jacques de Compostelle“, což je hymna svatojakubských poutníků.

Z těch smutnějších zážitků je místo Cruz de Ferro, kam si každý poutník nese svůj kámen, který symbolizuje tíhu jeho starostí. Tento kámen zde má zahodit, aby se mu ulevilo. Z nějakého důvodu jsem se na to místo těšila, i když je to jen vrchol hory s křížem a hromadou kamení. Přišla jsem zrovna v okamžik, kdy přímo u kříže stál jeden z poutníků a plakal... to místo okamžitě získá jinou atmosféru, začnete mít pocit, že se jeho bolest týká nás všech. Můj kámen tam přijel přímo z Kardašky. Věřím, že tam stále leží.

Doporučila bys jít do Santiaga svým přátelům?

Určitě. Myslím si, že je to jedinečný a nevšední zážitek. Pomáhá očistit duši.

Máš nějaké rady na cestu?

Na cestu se připravit, něco si o ní zjistit, nepodcenit výbavu a určitě předem něco nachodit. Poutník může jít i kratší trasu, pokud se necítí na celých skoro 800 km. Povinný je úsek ze Sárrie do Santiaga 120 km dlouhý.

Konec cesty (foto: A. Bouzarovský)

Pohledy do minulosti

Kostel sv. Jana Křtitele

Autor: Aneta Chvojková (podle Místopisu Řečice Kardašovy II. od Jaromíra Hrubého)

Je velice pravděpodobné že již v 11. nebo 12. století měla tehdejší řečická osada nějaký kostelík. Nejspíše původně pouze dřevěný, roubený. První zděný kostel byl v Řečici vystavěn až v polovině 13. století v přechodně románském až gotickém slohu na místě, kde stojí dnes kostel sv. Jana Křtitele. Podle toho, co uvádí Jaromír Hrubý v Místopise našeho města, je nepochybné, že některé části zdiva nynějšího chrámu pocházejí ze 13. století.

Kostel sv. Jana Křtitele na dobové pohlednici ze 40. let 20. století (zdroj: A. Chvojková)

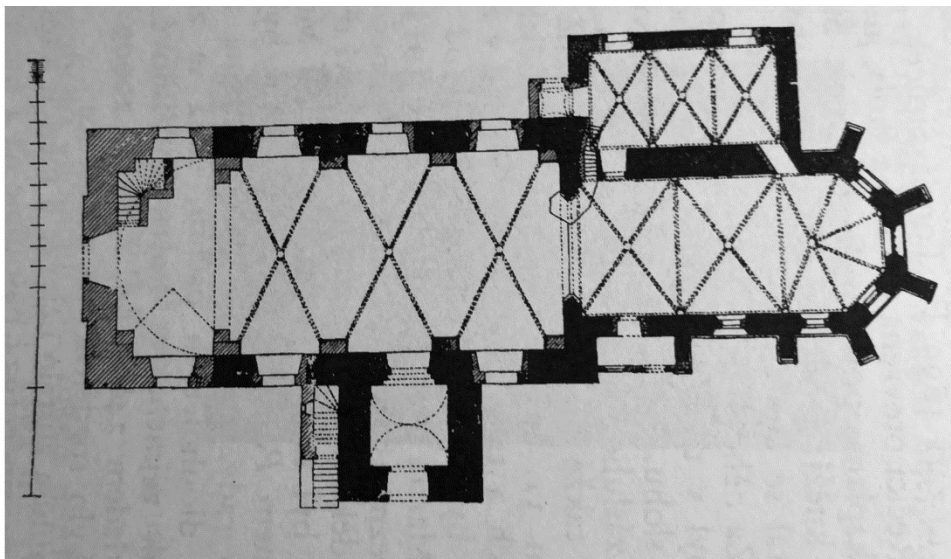

Ve 14. století přestal původní zděný kostel dostačovat potřebám rozrůstající se farní osady a musel být rozšířen. Důkladná přestavba kostela byla provedena za pana Oldřicha IV. z Hradce někdy kolem roku 1380. Stavitelští mistři vystavěli presbytář, nejspíše přestavěli původně románskou sakristii ve slohu čisté gotiky, a to do takové podoby, v jaké ji známe dnes.

Za husitských válek byl chrám pravděpodobně poškozen a bohoslužby se konaly pouze v sakristii, kde byl zřízen oltář. V 16. století byla chrámová loď rozšířena o hudební krucht. V této době stál kostel uprostřed hřbitova, před školní budovou a za sebou měl faru a špitál. Vedle kostela na hřbitově stála, nejspíše dřevěná, zvonice. Z pěti zvonů ve zvonici byly tři větší, z dvou menších se jedním zvonilo klekání a druhým se zvonilo po kázání.

Do počátku 17. století byla při řečickém kostele kromě sanktusové věžičky (malá a štíhlá věžička nacházející se na hřebeni střechy presbytáře kostela) jen dřevěná zvonice na hřbitově. Z iniciativy faráře Fillera došlo k přistavění zděné kostelní věže. Prostředky na stavbu byly opatřeny z kostelního jmění a ze sbírek. Stavět se začalo asi v roce 1614 a ještě v roce 1620 stavba stále probíhala. Když v roce 1621 vyhořela celá střední část Řečice, nevyhnula se tato tragédie ani kostelu a faře. Požár zničil většinu zvonů a obnova kostela trvala až do roku 1626. Od té doby dbali hradečtí jezuité na horlivé úpravy kostela a v roce 1641 nechali celé presbyterium vymalovat obrazy představujícími události ze života Spasitelova, Panny Marie a řádu jezuitského.

Počátkem 18. století byl chrám vysvěcen. Na věži byly tři velké

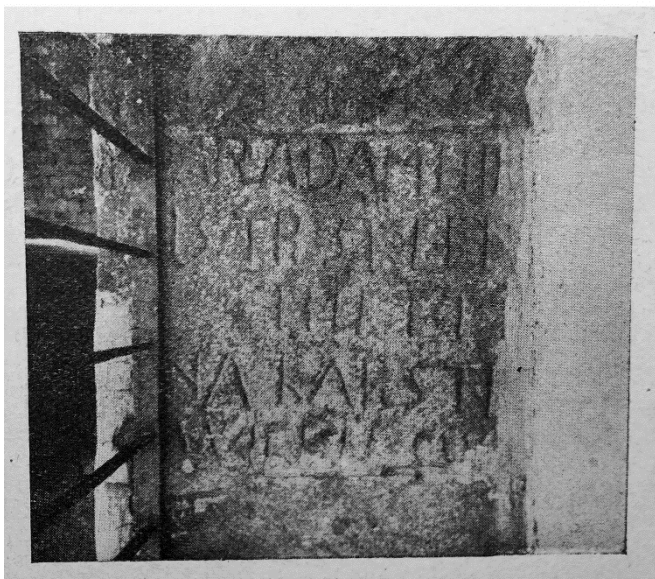
Půdorys kostela. Plná černá barva značí dobu románskou – přechodní, křížováním dobu gotickou, husté čárkování dobu renesanční a barokní, řidší čárkování dobu 19. století (zdroj: Místopis Řečice Kardašovy II.)

posvěcené zvony a jeden malý. V tomto století měl kostel vesměs už barokní oltáře. Pro hlavní oltář byl v roce 1735 pořízen cenný obraz sv. Jana Křtitele, který namaloval vídeňský malíř A. Herzog.

V roce 1814, konkrétně 3. května, však přišel další ničivý požár a řečický chrám opět vyhořel. Shořela věž, rozlily se staré zvony, z nichž zbyly kolem kostela jen kousky zvonoviny, které sbíraly a prodávaly malé děti. Shořela

v domě č. 68 při převařování másla. Zapálil celé stavení a při silném západním větru se rychle přenesl na Malou stránku a odtud se šířil dál do středu města. Za čtyři hodiny požár zničil 75 domů a kostel i s věží.

Pár dní po velkém požáru se pomalu začalo s obnovou kostela. Nad presbytářem byl postaven nízký krov pobytý došky, aby byly ochráněny neporušené části z konstrukce kostela, které požár nezničil. V takovémto prozatímním stavu zůstal pohořelý kostel až do počátku roku 1816. V březnu téhož roku započaly stavební práce, které prováděli domácí dělníci pod vedením zednického mistra Josefa Šlechty a dalších stavitelů z Jindřichova Hradce. Nejprve zbourali kostelní štít nad západním vchodem, aby se mohl kostel postavit o více jak 5 metrů delší. Následovaly rekonstrukce zdiva a již 10. července se nad kostel mohl zvedat nový krov.

Náhrobní kámen J. A. Hilgerta († 1755), zasazený na ochozu věže (zdroj: Místopis Řečice Kardašovy II.)

střecha chrámu, prohořel rákosový strop nad lodí a vyhořel i vnitřek kostela včetně varhan. Podle dobových zápisů vznikl požár

K této události proběhla slavnost. Byla odzpívána mše, vysvěceno dřevo na krov a poté farář P. Bohdanecký slavnostně nesl jeden kus dřeva po lešení na zeď.

V srpnu se začalo s prací na gotickém klenutí nad novou chrámovou lodí. Vnější zdi dostaly omítku a na věži se stavěl byt pro hlásného. Na konci srpna proběhla stavba krovu na věži, která tak dostala cibulovitou podobu a výšku 38 metrů. V září pak byl přivezen z Českých Budějovic asi 700 kg vážící velký zvon, který byl posvěcen na jméno Jan Křtitel a pořízen obcí. Tesaři hned na to vytáhli rumpálem dříví východním oknem na věž a připravili vazbu pro zvon a podlahu. V říjnu přijel zvonař z Českých Budějovic se svými nástroji a „hedvábnými provazy“ a k večeru, s pomocí 20 občanů, byl zvon vytažen nahoru na věž východním oknem a zasazen na své místo. V listopadu byl kostel kompletně omítnut a vybělen, okna zasklena a zasazena, stejně tak dveře a velký obraz sv. Jana Křtitele byl zavěšen na zeď. Ke zvonu Jan byly pořízeny ještě dva menší zvony, Marie a Anna.

Na věži byl zřízen byt pro hlásného a kolem něho ochoz, který byl vydlážděn starými náhrobky z bývalého hřbitova kolem kostela. Hodiny na věž koupila obec v roce 1824 z Jindřichova Hradce za 246 zl. vídeňských (dnes asi 40 000 Kč). Hodiny pocházeli z rukou českého mistra hodináře Hanuše. V nově upraveném kostelu nechyběl ani zachráněný obraz sv. Jana Křtitele od malíře Herzoga, zachovaly se oltářní obrazy. V kostele byly celkem čtyři vesměs barokní oltáře: hlavní sv. Jana Křtitele v choru, v lodi po stranách sv. Anny a sv. Josefa a oltář Panny Marie naproti kobce. V průběhu následujících let byl kostel vyzdobován malbami a obrazy. Okolí kostela bylo upraveno a vydlážděno počátkem třicátých let 19. století. Hřbitov, který zde dříve býval, byl za panování Marie Terezie z hygienických a důvodů přesunut na konec Hradní ulice.

Poslední velké změny se kostel dočkal na počátku 20. století, když farář Voneš koupil pro obě okna po stranách hlavního oltáře malby na skle, představující Panu Marii a Spasitele. Také byly zakoupeny varhany od počáteckého varhanáře Votruby za 2000 zl (300 000 Kč). Roku 1904 byl chrám, do té doby farní, povýšen na děkanský a vnitřek kostela byl vymalován v gotickém slohu.

Podobně jako třicetiletá válka, tak ani 1. světová válka neušetřila kostelní památky. V sobotu dne 14. října 1916 jí padly za oběť 2 největší zvony: Jan z roku 1816 a Anna z roku 1826. Zvon Jan byl rozbit již na věži, protože pro své rozměry nemohl být vypuštěn oknem. Mnoho řečických občanů si tehdy odneslo domů úlomky zvonoviny na památku. Následně vojenská správa rekvírovala i umíráček.

V říjnu roku 1926 byla vyhlášena sbírka o dary na dva nové zvony za zrekvírovaného Jana a Annu. Příspěvky se sešly velmi rychle a již v červenci 1928 byly posvěceny a zavěšeny nové zvony. Celé akci předcházela slavnostní průvod z Palackého ulice. Nový zvon Jan váží 793 kg, Anna 308 kg a umíráček Josef 29 kg. Zvony byly pořízeny za 32 000 Kč. Na zvonu Jan je asi nedopatřením reliéf Jana Nepomuckého místo Jana Křtitele a na jedné straně zvonu je nad vlysem z růží nápis „Válka vzala 1916 – láska darovala 1928“.

Věž řečického kostela pak ještě prošla opravou v roce 1980, kdy bylo provedeno nové opláštění střechy měděným plechem.

Řečický kostel je památkově chráněn jako kulturní památka od roku 1958.

Rekonstrukce věže řečického kostela v roce 1980 (zdroj: archiv Města Kardašova Řečice)

O jednom z krajanů

Autor: Jan Frolík

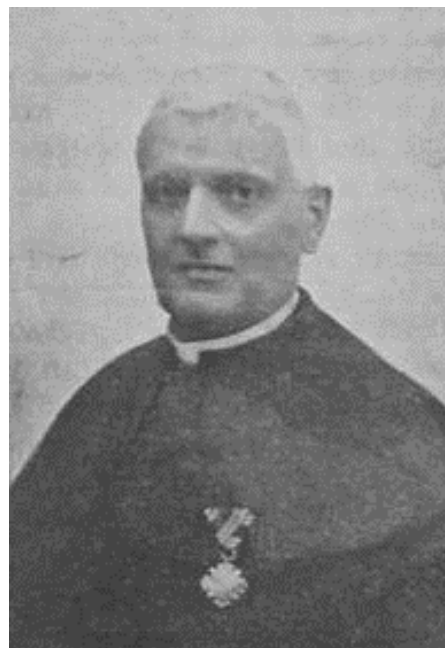
Tvůrčím osobnostem, které z Kardašovy Řečice buď přímo pocházely nebo s ní byly jinak úžeji spjaty, věnovali Jaromír Hrubý a Bartoloměj Víta v kapitole nazvané Krajané v prvním dílu Místopisu Řečice Kardašovy více než 35 stránek. Na některé z nich se nezapomnělo dodnes, o čemž svědčí životopisné práce Zdenky Maršíkové věnované Boleslavu Jablonskému a Jaromíru Hrubému, stejně jako biografie Jana Štěpána Brože a Jana Vránka, které napsal Hroznata František Janoušek. Rozsáhlejší studie by si však zasloužili i další jedinci, kteří dokázali plně využít svého nadání a schopností a mezi nimi určitě také velmi čínorodý rodák z Pleší Tomáš Škrdle. Opětovně jsem si to připomněl, když jsem si nedávno při procházení starších čísel našeho nejspíš nejvýznamnějšího současného literárního časopisu Tvar znovu přečetl obsažný text Jiřího Pokorného P. Tomáš Škrdle a družstvo Vlasť z roku 1993, z něž především jsem vybíral následující informace.

Tomáš Škrdle se narodil 9. 9. 1853. Základní vzdělání získal v Řečici, maturoval na gymnáziu v J. Hradci a poté vystudoval bohosloví. Na kněze byl vysvěcen v roce 1879. Jako katecheta, tedy učitel náboženství, se dostal do sporu s pražským arcibiskupem, brzy se však svých kritických postojů vůči nadřízeným vzdal a stal se naopak stoupencem názorů konzervativního křídla tehdejšího českého katolicismu.

V mládí sbíral, podobně jako J. Hrubý, písně a jiné projevy lidové slovesnosti na Kardašovořečicku a publikoval je v časopisu Světozor. Brzy však začal trpět chronickou chorobou hlasivek, a protože nemohl působit v běžných kněžských službách, stal se zámeckým kaplanem u Schwarzenbergů. V jejich alpském sídle Ischlu, kde se léčil, rozvedl myšlenku na vydávání katolického časopisu určeného širším lidovým vrstvám. Pro založení listu však bylo třeba získat finanční prostředky. A právě to díky své podnikavosti páter Škrdle dokázal. Pro uskutečnění svých záměrů se rozhodl založit družstvo Vlasť, jehož členové vkladem 50 zlatých umožnili vydání prvních čísel časopisu. Tím se však ocitl pod palbou kritiky a nezasloužené podezřavosti ze strany těch, kteří se cítili vznikem nové konkurence na poli církevní žurnalistiky ohroženi. Ale útoky na vlastní osobu, často velmi nevybíravé, nepřiměly plešského rodáka, aby od svých plánů ustoupil. Shromáždil kolem sebe okruh níže postavených kněží, ponejvíce z pražského okolí, a díky jejich pomoci s vydáváním

časopisu, nazvaným rovněž Vlasť, roku 1884 skutečně začal. Aby získal dostatečné množství předplatitelů, agitoval za jeho odběr, kudy chodil, a to nejenom v Praze, ale i na českém venkově. „Škrdle byl vůbec praktik, který dokázal vše zařadit, oběhat, vykorespondovat, zorganizovat,“ hodnotí jeho agilní přístup k řešení problémů J. Pokorný.

Vydavatelskými aktivitami však veřejné působení zakladatele Vlasti zdaleka nekončilo. Na Žižkově, kde redakce nového periodika sídlila, se intenzívně věnoval i charitativní činnosti (o přístupu k vaření jídel pro chudé ve vývařovně za tím účelem zřízené kupř. píše: „Po celý čas snažili jsme se kupovati zdravé a záživné potraviny, třeba i dražší, jen když dobré. Zvláště lůž a sádlo byly kupovány vždy neškvařené, aby byla dobrá jíška, polévka a omastek.“). Inicioval též vznik fondu pro katolické spisovatele, který jim měl umožnit jakési penzijní zajištění. Při družstvu Vlasť shromáždil i kroužek dějepisců publikující oceňované historické sborníky, převzal vydávání pedagogického časopisu Vychovatel a spolu se svými spolupra-

Tomáš Škrdle (zdroj: katolicka-kultura.sweb.cz)

covníky začal vydávat křesťansko-sociální Dělnické noviny, ale vedle nich třeba i Vzdělávací četbu katolické mládeže nebo Echo z Afriky, tiskovinu určenou misionářům. Časem si družstvo zakoupilo i dům v Žitné ulici a zřídilo si vlastní tiskárnu a papírenský závod. Tím vším dokázalo postupně vytvořit mohutné hnutí, což však jen posílilo nepřejícníky, od nichž to Škrdle schytával čím dál více, byť třeba jen už kvůli svému jménu (škrdla znamenalo ve starší češtině lakomec – podle Místopisu Řečice Kardašovy vyjadřuje však substantivum škrdle skrývání v srbochorvatštině).

Pokud jde o samotný časopis Vlasť, publikovali v něm spíš autoři hlásící se k tradicím konzervativně pojatého katolicismu (významnou roli zde hrál kupř. básník Vojtěch Pakosta, pocházející z Deštné, a vyšly zde i některé básně J. Š. Brože a J. Vránka) než průkopníci nových proudů v literatuře, které na přelomu 19. a 20. století představovali zejména básníci Katolické moderny, jejichž dílem se dlouhodobě zabývá a mj. pro antologii Schody do azuru výběr z nich připravil již zmíněný

řečický rodák H. F. Janoušek. Každopádně je však odborníky na historii našeho tisku pozitivně hodnocen význam Vlasti pro její osvětovou působnost, např. v oblasti etnografie.

Tomáš Škrdl zemřel v předvečer 1. světové války 29. 12. 1913. I když jeho veřejné aktivity na sklonku habsburské éry mohou být leckterým dnešním znalcem naší kulturní historie vnímány rozporupl-

ně, zaslouží si určitě obdiv za to, s jakou houževnatostí dokázal navzdory četným překážkám realizovat svoje životní plány.

Inzerce

JHComp

**Internet
Digitální TV**

60+ programů
až **1000** Mbps

více na
www.jhcomp.cz

On-line sledování
Zpětné přehrávání
Nahrávání programů
Rozšířené balíčky programů
Podpora Androidu a AppleTV

**PALIVOVÉ
DŘEVO**

za příznivé ceny
**Dovezeme
zdarma!**

www.expo-drevo.cz

Volejte: 774 532 901, 384 396 311, 608 902 420

Vytápíte peletami? Norma nestačí, požadujte certifikaci!

S nadcházející zimní sezónou je opět aktuální otázka vytápění. Stále větší oblibě českých domácností se těší dřevní pelety. S poptávkou roste i nabídka a pelety nabízí celá řada výrobců. Spotřebitel by měl být ovšem při koupi pelet ostražitý a vědět, že norma ČSN EN ISO 17 225-2 je pro výrobce pouze technickým doporučením a není právně závazná. Osvědčení o kvalitě je navíc vydáno pouze na základě vzorku, který výrobce na počátku výroby dodá do laboratoře.

Rozhodujícím ukazatelem kvality pelet je mezinárodní certifikace ENplus®, kterou v současné době vyžaduje značná část výrobců peletových spalovacích zdrojů. V tomto případě certifikační orgán kontroluje celý proces – od kvality vstupní suroviny přes výrobu, skladování, manipulaci, obchodní procesy a periodicky 1 x ročně kontrolu kvality pelet. Certifikované pelety jsou na obalu řádně označeny logem certifikace, třídou kvality a číslem licence. Pokud jsou pelety volně ložené, je tato certifikace uvedena v dodacím listu. Zatímco tuzemská výroba se z 96 % může pochlubit certifikací s nejvyšší jakostí A1, ze zahraničních výrobců má certifikaci ENplus® jen 77 %. Nekvalitní pelety mohou poškodit kotel, snížit jeho životnost a mít negativní dopad na životní prostředí. Nákup levných pelet proto nemusí být ve finále tím nejlepším a nejlevnějším řešením.

Pokud si nejste jisti, čím se při volbě vhodného zdroje vytápění pro váš dům nebo výběru kvalitního paliva řídit, využijte bezplatnou a komerčně nezávislou poradnu! Na bezplatnou konzultaci (na téma vytápění, zateplení a rekonstrukce domů, dotace pro energeticky úsporná opatření apod.) se do Energy Centre České Budějovice (ECČB) můžete objednat na tel. čísle 387 312 580 nebo emailem na eccb@eccb.cz, bezplatná linka (záznamník): 800 38 38 38.

Činnost Energy Centre České Budějovice je spolufinancována z rozpočtu Jihočeského kraje.

UHLÍ BERÁNEK

BENAP s.r.o.

v zastřešené hale www.uhliberanek.cz

!!! Doprava od 10 q ZDARMA !!!

Hnědé Bílinské (Ledvické) Mostecké	Černé
Kostka 4 - 10 cm	Kostka 5 - 8 cm
Ořech I 2 - 4 cm	Ořech I 3 - 5 cm
Ořech II 1 - 2 cm	Kovářské ... 1 - 3 cm
	Koks I 4 - 10 cm
	Koks II 2 - 4 cm
Brikety německé	Brikety dřevěné balené po 25 kg
Rekord 4" (10-11cm)	Brikety uhelné balené po 10 kg
Union 3" (7-8 cm)	
Rekord 2" (5-6 cm)	

!!! SKLÁDÁNÍ DOPRAVNÍKEM !!!

PRODEJ A OBJEDNÁVKY

Po - Pá 7:00 - 15:00 **777 321 288**

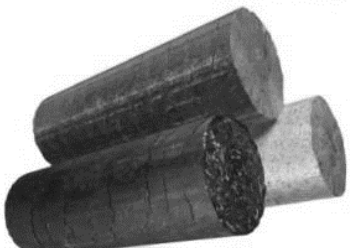
Od září - do dubna
So 9:00 - 11:00 **384 321 288**

J. Hradec, ul. Jarošovská 1339

JARNÍ VÝPRODEJ

Začínáme v dubnu!

NYNÍ NEJLEVNĚJŠÍ Z CELÉHO ROKU

- **EKOBRİKETY** - několik druhů
- **PELETY** - několik druhů
- Nejlevnější, čerstvá*
- **MULCOVACÍ KURA**

DOPRAVÍME AŽ K VÁM DOMŮ!

 EKOPALIVO ČISTÉ TEPLLO PRO VÁŠ DOMOV

www.ekopalivo.cz

Prodejna: Briketárna Větrní u Č.K. Mobil: +420 734 768 420 E-mail: prodejnavetrni@ekopalivo.cz	Prodejna: Č. Budějovice, Na Dl. Louce Mobil: + 420 777 917 714 E-mail: prodejnacb@ekopalivo.cz
---	---

Západ slunce nad rybníkem Šlechtů (foto: K. Ječný) a Vánoční strom na řečickém náměstí (foto: N. Semerád)

Stavba nového parkoviště u MŠ (foto: N. Semerád) a soutěžní tyrolské muškáty pana Zdeňka Zábilky z Nítovic.

Soutěžní muškáty paní Aleny Bouzkové v Bezručově ul. a soutěžní předzahrádka paní Dany Ouškové v ul. Benátky.

Podzimní Kardašova Řečice (foto: N. Semerád)

Podzim v Kardašově Řečici (foto: K. Ječný) a nově vysazená zeleň v ulici Benátky (foto: N. Semerád)

Rozkvetlá ulice Benátky (foto: N. Semerád) a srdíčka v ulici Smetanova (foto: L. Cejpková)

Náměstí Jaromíra Hrubého v adventním čase (foto: N. Semerád)